UNIVERSITY OF MADRAS

Department of Indian History

Dr. K.A. Neelakanta Sastri Endowment Lecture

24.1.2005

உலகச் செவ்வியல் மொழிகளின் வரிசையில் தமிழ்

Tamil among the Classical Languages of the world

1. ÜP º è‹

பழமை வாய்ந்த சென்னைப் பல்கலைக் கழகத்தின் வரலாற்றுத் துறையில் இடம் பெறும் டாக்டர் K.A. நீலகண்ட சாஸ்திரி அறக்கட்டளையின் சார்பில் நடைபெறும் சொற்பொழிவுத் தொடரில் பங்கு கொள்வதில் மகிழ்ச்சியடைகிறேன். சொற்பொழிவுத் தொடரின் இன்றைய தலைப்பு:

à ôè„ ªêšMò™ ªñ£NèO ¡ õK¬êJ™ î I ›

நமது நாட்டில் மொழி, இனம் பற்றிய கருத்து வரும்பொழுது, தற்சார்பின்மை (objectivity), நம்பகத்தன்மை (Dependability) போன்றன சற்றுக் குறைவாகவே இருந்து வருகின்றன, நான் அறிவியல், தொழில்நுட்பத்துறையைச் சேர்ந்தவன். முறையான ஆதார அடிப்படை இன்றி, என் தாய்மொழியேயானாலும் புகழ்ந்தோ, போற்றியோ, எந்தக் கருத்தையும், தகவலையும் மனதறிந்து கூறமாட்டேன். இந்த அடிப்படையுடன் என் கருத்துகளை முன் வைக்க முயற்சிக்கிறேன்.

தமிழ்மொழிக்குச் சீன மொழி தவிர்த்து வேறு எந்த மொழிக்கும் இல்லாத அளவில் மூன்று பரிமாணங்கள் உள்ளன:

1. i. தமிழ் இரண்டாயிரம் ஆண்டுக்கும் மேலான இலக்கியப் பாரம்பரியம் உள்ள பண்டை மொழி.

   ii. இந்தியப் பண்பாட்டின், தத்துவமரபின் நாகரிகத்தின் அடிப்படைகளாக அமைந்துள்ளது எனவே இரண்டு மொழிகள்; அவை வடமொழியும் தமிழும் ஆகும்.

   iii. உலகின் செவ்வியல் மொழிகளுள் ஒன்று.

2. தமிழ் இருபத்தோராவது நூற்றாண்டில் ஏறத்தாழ 7.5 கோடி மக்களின் தாய் மொழியாகவும், அரசியல், சமுதாயம், ஆன்மிகத் தேவைகளை எதிர்கொள்வதாகவும் இலக்கிய வளம் நிறைந்ததாகவும் உள்ள நவீன மொழி.

3. தமிழ் உலகின் இரண்டு நாடுகளில் தேசிய ஆட்சிமொழி, ஒரு நாட்டில் மாநில ஆட்சிமொழி, மலேசியா, தென் ஆஃப்ரிக்கா, மாரிஷஸ், ஃபிஜி போன்ற பல நாடுகளில் அங்கீகரிக்கப்பட்ட மொழி, ஐம்பதுக்கு மேற்பட்ட நாடுகளில் வாழும் தமிழர்களின் தாய்மொழி. சுருக்கமாகச் சொல்வதானால் உலகு தழுவி வாழும் ஒரு மொழிக் குடும்பத்தின் தாய் மொழி.

தொல்காப்பியப் பாயிரத்தில் பனம்பாரனார் வரையறுத்த

வடவேங்கடம் தென்குமரி ஆயிடைத்

தமிழ் கூறும் நல்லுலகம்

என்ற எல்லைகள் வடக்கிலும், மேற்கிலும் சுருங்கிவிட்டன. என்றாலும் இன்றைய தமிழர்கள் இந்திய எல்லைகளைத்தாண்டி. இலங்கை எல்லைகளைக் கடந்து உலகுதழுவி வாழ்கின்றனர்.

இந்தியத் துணைக் கண்டத்தில்
எல்லைகள் கடந்து, பூமிப்
பந்திடை அமைந்த நாடு
பலவினும் பரவி வாழும்
செந்தமிழ் மக்கள்: சர்வ
தேசியத் தத்துவத்தின்
தந்தையர்: உலகம் முற்றும்
தமர் எனப் பறையறைந்தோர்
புவனமும் மானிடர்க்கும்
பொதுவெனும் தமிழ்ச் சாதி
குலவயக் குடும்பம்

(குலோத்துங்கன் கவிதைகள் பக்.)

என்பது இன்றைய நிலை. தமிழ் இன்று ஒரு மாநிலமொழி மட்டுமன்று. ஒரு நாட்டு மொழி மட்டு மன்று. இன்று அது ஒரு குவலயக் குடும்பத்தின் தாய்மொழி. காஞ்சியிற் பிறந்தவன் காவிரிப் பூம்பட்டினம் செல்வதே அரிதாக இருந்த காலத்தில் 'யாதும் ஊரே; யாவரும் கேளிர்' என்று பிரகடன படுத்திய தமது முன்னோர்களின் மரபுக் கேற்ப இன்று தமிழர்கள் 'புவனமும் மானிடர்க்குப்பொது வெனும்' அணுகு முறையொடு உலகுபரவி வாழ்கிறார்கள். அவர்கள் தாய் மொழி எனும் பெருமையுடையது தமிழ்.

இந்த மூன்று பரிமாணங்களையும் மனத்திற் கொண்டு தான் நாம் தமிழ் மொழியின் பயன்பாடு, மேம்பாடு, வளர்ச்சி தொடர்பான எல்லா முடிவுகளையும் எடுக்க வேண்டும். இந்தப் பரிமாணங்களை மனத்திற்கொண்டதாக, மொழிசார்ந்த எல்லாப்பிரச்சினைகளிலும் நமது அணுகுமுறை அமைய வேண்டும். நமது சிந்தனையின் எல்லைகளில் விரிவு வேண்டும். நமது அணுகுமுறையில் ஆழம் வேண்டும். நுட்பம் வேண்டும்.

முன்பு குறிப்பிட்ட மூன்று பரிமாணங்களில் இந்தக் கட்டுரையைப் பொருத்தவரை நாம் முதலாவது பரிமாணத்தில் வரும் மூன்று கூறுபாடுகளை மட்டும் பார்ப்போம்.

2. î I N¡ ªî£¡¬ñ

ஒரு மொழியின் செவ்வியல் தகுதிக்குத் தொன்மை ஒரு முக்கியமான கூறுபாடாகக் கொள்ளப்படுகிறது. தமிழின் தொன்மை உலகு ஒப்பிய ஒன்று. பிரித்தானிய கலைக்களஞ்சியம் கீழ்க்கண்டவாறு கூறுகிறது.

"Apart from literature written in classical (Indo-Aryan) Sanskrit, Tamil is the oldest literature in India." -Encyclopaedia Britanica Vol.11 P. 530

(வடமொழி ஒருபுறம் இருக்க, இந்திய மொழிகள் அனைத்திலும் பழமையானது தமிழ் இலக்கியம்.)

இந்தியக் கலைக் களஞ்சியம் பின்வருமாறு கூறுகிறது.

> **"Tamil highly cultivated and developed of Dravidian languages, perhaps the oldest spoken language of the world going back to pre-historic times has rich vocabulary. . . . . dating of Tamil literature is difficult."**
>
> Encyclopaedia of India [Agan Prakashan, N. Delhi]

(திராவிடமொழிகளில் மிகவும் பண்படுத்தப்பட்டதும் மேம்பாடடைந்ததுமான மொழி தமிழ். பேச்சுவழக்கிலிருக்கும் உலக மொழிகளுள் மிகவும் தொன்மை வாய்ந்ததாகக் கருதப்படுவது: சொல்வளம் உடையது . . . . தமிழ் இலக்கியத்தின் காலத்தை நிர்ணயிப்பது கடினம்.)

சங்க நூல்கள் என்று வரும் பொழுது அதன் இலக்கியக் கூறுபாடு மட்டுமே நம்முன் மேலோங்கி நிற்கிறது. சங்க காலம், சங்கப் பாடல்கள். சங்கப் புலவர்கள் போன்றன எனக்கு ஒரு புதிராக. எத்தனையோ கேள்விக்குறிகளைக் கொண்டவையாக விளங்குகின்றன. சங்கப் புலவர்கள் பலம் தங்களை இரவலர் என்று கூறிக்கொள்கிறார்கள். ஆனால் அவர்கள் புரிந்து கொள்ள இயலாத இரவலர்கள். அரசனிடம். குறுநில மன்னரிடம், புரவரிடம், பரிசுகேட்டு இரக்கவும் செய்கிறார்கள். ஆனால், அதே சமயத்தில் அவர்கட்கு இனிமையாகப் பாராட்டுரையும் வழங்குகிறார்கள். இடித்துரைத்துக் கண்டனமும் தெரிவிக்கிறார்கள்.

'இரப்பான் வெகுளாமை வேண்டும்' என்பது வள்ளுவம். சங்கப்புலவர்கள் ஏறத்தாழ சமகாலத்தவர்கள் வள்ளுவரை அறிந்திருக்க வாய்ப்பிலலை. தனி தகுதிக் கேற்ப பரிசில் தரவில்லையென்று, வெளிமானிடம் வெகுண்டு சென்று, குமணனைப் பாடி, அவனிடம் யானையைப் பரிசாய்ப் பெற்று, பின்னர் வெளிமானிடம் திரும்பி வந்து. பகைவர் அணுகாது பாதுகாக்கப்படும் ஆட்சியின் சின்னமான கடிமரத்தில் யானையைக் கட்டிவிட்டு, வெளிமானிடம்.

இரப்போர்க்கு ஈந்து பாதுகாப்பவன்
நீயும் இல்லை ; பொருள் தந்து பாதுகாப் போர்
இரப்பார்க்கு இல்லாமலும் போய்விட
வில்லை. இனி இரப்போர் இருப்பதையும்
காண்பாயாக; இனி இரப்போர்க்கு
ஈவோர் இருத்தலையும் காண்பாயாக.
நின்னுடைய கடிமரம் வருந்த யாம்
கட்டிய உயர்ந்த நல்ல இலக்கணமுடைய யானை
எமது பரிசில் இனியான் செல்கிறேன்.

என்று பெருமிதத்துடன் கூறிவிட்டுச் செல்கிறார். இந்த இரப்பு எவ்வகைப்பட்ட இரப்பு? இவர்கள் எந்த வகையைச் சேர்ந்த இரவலர்கள்? என்பது எண்ணி எண்ணி வியக்கத்தக்கது.

சங்க காலம் இலக்கியத்துறையினராலும், வரலாற்று ஆசிரியர்களாலும் தொல்லியல் துறையினராலும். சமூகவியலாளர்களாலும் விரிவாக ஆராயப்பட வேண்டிய பொருள் ஆகும்.

சங்க நூல்கள்.

- **தமிழரின் பண்டைய வரலாற்று நூல்கள்**
- **தமிழர்தம் சமுதாயம் பற்றிய, தமிழர் நாகரிகம் பற்றிய தகவல் தரும் நூல்கள்**
- **தமிழ் மொழியிலமைந்துள்ள பண்டைய இலக்கிய நூல்கள்**

சங்க நூல்களில் இடம்பெற்றுள்ள பாடல்களைப் பாடிய கவிஞர்கள் அல்லது புலவர்கள்தாம் வரலாற்று மனிதர்கள் என்பதில்லை, **அவர்களால் பாடப் பெற்ற புரவலர்களும், சிற்றரசர்களும், அரசர்களும் அன்று வாழ்ந்தவர்களே. அவர்களும் வரலாற்று மனிதர்களே.** பாரியும், அதியமானும் குமணனும் வாழ்ந்தவர்களேயாவார்கள் அதற்கு இலக்கியம் தவிர வேறு சான்றுகள் உளவா என்பது கேள்வி

நமக்குள்ள சான்றுகள் நான்கு வகைப்பட்டவை

1. **சங்க கால இலக்கியம்**
2. **கல்வெட்டுகள்**
3. **உடைந்த மண்பாண்டச் சில்லுகள்**
4. **பண்டைய நாணயங்கள்**

சங்க நூல்களில் பாடப்படும் அரசர்கள், சிற்றரசர் என்போர், நாம் அறிந்த அளவில் வாழ்ந்தவர்கள் என்பது நமது நம்பிக்கை. நமக்கு, அதற்கு முன்பு கல்வெட்டுகள் துணைநின்றன. அண்மைக் காலத்தில் செப்பு நாணயங்களும் துணை நிற்கின்றன.

ஐராவாதம் மகாதேவன் கி.மு. இரண்டாவது நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த மாங்குளம் கல்வெட்டுகள் வழுதி, நெடுஞ்செழியன் என்ற அரசர்கள். சிற்றரசர்கள் பற்றிப் பேசுவதாகக் கூறுகிறார். சங்க நூல்கள் ஆரியப் படை கடந்த நெடுஞ்செழியன் பற்றியும், தலையாலங் கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ் செழியன் பற்றியும், பேசுகின்றன.

புகளூர் கல்வெட்டுகள் கி.பி. இரண்டாம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்தவை. அவை கோ ஆதன்சேரல் இரும்பொறை பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றன. பதிற்றுப்பத்து செல்வக் கடுங்கோ வாழிய ஆதன் பற்றிக் குறிப்பிடுகிறது.

புகளூர் கல்வெட்டு பெருங்கடுங்கோ பற்றிப் பேசுகிறது. பதிற்றுப்பத்து பெரும் சேரல் இரும்பொறை பற்றிக்குறிப்பிடுகிறது. **புகளூர் கல்வெட்டு இளங்கடுங்கோ பற்றிப் பேசுகிறது. பதிற்றுப்பத்து இளஞ்சேரல் இரும்பொறை பற்றிப் பாடுகிறது. இரும்பொறை என்பது பட்டப் பெயர். பெருங்கடுங்கோ, பட்டம் சூடிய பொழுது பெருஞ்சேரல் இரும்பொறை என்றும் இளங்கடுங்கோ பட்டம் சூடிய பொழுது இளஞ் சேரல் இரும்பொறை என்றும் அழைக்கப்பட்டனர்.** சங்கப் புலவர்களான பாலைபாடிய பெருங்கடுங்கோவும் மருதம் பாடிய இளங்கடுங்கோவும் இவர்கள் என எண்ணப்படுகிறது.

தமிழரின் தொன்மைக்கு நாள்தொறும் வளர்ந்து வரும் சான்றாக உருவெடுத்துவருவது மண்பாண்டச் சில்லுகள். இவை கி.மு. மூன்றாவது நூற்றாண்டைச் சேர்ந்தனவாகக் கணிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அவை நகரிலிருந்து மிகுந்த தொலைவிலுள்ள கிராமங்கள் வரை பரவலாகக் கிடைக்கின்றன. அவை பெயர் பொறிக்கப்பட்டவை. அரிக்கமேடு அகழ்வு ஆய்வுகள் குறிப்பிடத்தக்கவை. இவற்றை ஆய்ந்த ஐராவதம் மகாதேவன் சங்ககாலத் தமிழகம் பற்றிய புரிதலுக்கு இவை களஞ்சியம் எனக் கருதுகிறார்.

- செப்புக் காசுகள் பற்றி விரிவாக ஆராய்ந்த திரு. இரா. கிருஷ்ணமூர்த்தி பெருவழுதி எனப்பெயர் பொறிக்கப்பட்ட நாணயத்தைக் கண்டு பிடித்திருக்கிறார். இது கி.மு. இரண்டாவது நூற்றாண்டைச் சேர்ந்ததாகக் கருதப்படுகிறது. வழுதி என்பது பாண்டியர்களைக் குறிக்கும்.

- இரா. கிருஷ்ணமூர்த்தி மலயமான் பெயர் பொறித்த செப்பு நாணங்களை, காரி என்ற பெயர்பொறித்த செப்பு நாணயங்களைக் கண்டு பிடித்திருக்கிறார். இவை கி.மு. முதல் நூற்றாண்டு முதல் கி.பி. முதல் நூற்றாண்டு காலப்பகுதியினவாக இருக்கக்கூடும். இவர்கள் கடையெழுவள்ளல்கள் பரம்பரையைச் சார்ந்தவர்களாக எண்ணப்படுகிறது. காரி பெயர்பொறித்த நாணயம் மலையமான் திரு முடிக்காரியைக் குறிக்கும்.

- இரா. கிருஷ்ணமூர்த்தி அண்மைக்காலத்தில் கரூர் அமராவதிக் கரையிலிருந்து குட்டுவன் கோதை என்று பெயர் பொறித்த வெள்ளி நாணயத்தைக் கண்டெடுத்திருக்கிறார். இது கி.பி. முதல் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்ததாக இருக்கலாம் என்பது அவர்கணிப்பு. சேரமான் குட்டுவன் கோதை என்ற சேர மன்னன் பற்றி சங்கப் பாடலில் (புறம் 54) பேசப்படுகிறது.

- மேலும் இரா. கிருஷ்ணமூர்த்தி மாக்கோதை நாணயம் பற்றி எழுதுகிறார். சேரமான் கோட்டம்பலத்துத் துஞ்சிய மாக்கோதை பற்றிப் புறநானூறு பேசுகிறது. எனவே இன்று நமக்குத் தமிழக வரலாற்றைக் கணிப்பதற்குச் சங்கப் பாடல்கள் நம்பகமானவையாகப் பெரிதும் துணை செய்கின்றன.

இரண்டாவதாக, தமிழர் சமுதாய வாழ்க்கை பற்றியும் அறியச் சங்கப் பாடல்கள் பெரிதும் உதவுகின்றன.

- சங்கப் பாடல்கள் தொகுப்பில் ஏறத் தாழ 490 புலவர்கள் பாடிய பாடல்கள் இடம் பெற்றிருக்கின்றன.

- சங்கப் பாடல்களைப் புனைந்த புலவர்களில் சமுதாயத்தின் எல்லாப் பிரிவினைச் சேர்ந்தவர்களும் இருக்கின்றனர். அரசர், அமைச்சர், அந்தணர், வணிகர், கணக்கர், வேடர். அறுவை வணிகர், கூல வாணிகர், இவ்வாறு எல்லாவகையான தொழில் துறைகளில் இருந்தும் புலவர்கள் பாடியிருக்கிறார்கள்.

- சங்கப்புலவர்களில் 40-க்கு மேலானவர்கள் பெண்கள். ஏறத்தாழ 10 சதவிகிதம் பெண் கவிஞர்கள். சங்க காலம் தாண்டி பல்லவர் காலம். பாண்டியர்காலம், சோழர் காலம், நாயக்கர் காலம், மேலை நாட்டார் ஆட்சிக் காலம் மேலும் சென்ற நூற்றாண்டினும் சேர்ந்து நாடறிந்த கவிஞர்களில் 10 சதவிகிதம் பெண்கள் இல்லை.

- ☐ இதன் வழி நாம் அறிந்துகொள்ளும் தகவல் என்பது அன்றைய கல்வி, சமுதாயத்தில் பரவலாக இடம்பெற்றிருந்திருக்கிறது என்பதாகும்.

- ☐ இந்தப் பின்னணியில் நம் தொல்லியல் துறைக்கு வருவோம். உடைந்த மண்பாண்டங்களின் சிறு சிறு பகுதிகள் நகர்ப்புறத்தில் இருந்து மிகத் தொலைவில் உள்ள கிராமங்களிலும் கிடைக்கின்றன. அவற்றில் அவற்றைப் பயன்படுத்தியவர்கள் தங்கள் பெயர்களைக் கீறியிருக்கிறார்கள். அல்லது பொறித்திருக்கிறார்கள்.

பாடிய புலவர்களின் பல தொழில்கள் சார்ந்த பின்னணி, பாடிய புலவர்களில் பெண்களின் எண்ணிக்கை, கிராமத்து மட்பாண்டங்களில் கூடப் பெயர் பொறிக்கப் பட்டிருப்பது போன்றவற்றை அடிப்படையாக வைத்து ஐராவதம் மகாதேவன் சங்க காலத் தமிழகத்தில் பரவலான எழுத்தறிவு இருந்திருக்கிறது என்ற முடிவுக்கு வருகிறார். **இருபதாவது நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்தில் தமிழ் நாட்டின் எழுத்தறிவு நிலை 10 சதவிகிதம் தான். இந்தப் பின்னணியில் சங்க காலத் தமிழர்கள் பரந்த எழுத்தறிவு பெற்றிருந்தார்கள் என்பது ஒருபுரட்சிகரமான கண்டு படிப்பு. இது மேலும் விரிவாக ஆராயப்படவேண்டும்.**

3. Þ‰FòŠ ð ‡ ð£†®™ Fó£Mì ‹

அடுத்து நாம் இந்தியப் பண்பாட்டில், நாகரிகத்தில் தமிழின் பங்குக்கு வருவோம். 1953-ஆம் ஆண்டு பூனே பல்கலைக் கழகத்தில் பட்டமளிப்புச் சொற்பொழிவு நடத்திய டாக்டர் சி.பி. ராமசாமி ஐயர் கீழ்க்கண்டவாறு கூறினார்.

"The two greatest components of culture in India are Sanskrit and Dravidian"

(இந்தியக் கலாச்சாரத்தின் இரண்டு பெரிய அங்கங்கள் வட மொழியும் திரவிடமுமாகும்)

டாக்டர் சுனிதி குமார் சட்டர்ஜி தலைசிறந்த இந்தியவியல் நிபுணர். தேசிய அளவிலும் சர்வதேச அளவிலும் மதிக்கப்படுபவர். இந்திய நாகரிகம் பற்றி அவர் கூற்றுப் பின்வருமாறு:

"One thing I would like to reiterate in this connexion. There cannot be any conception of India without either Dravidian (and other pre-Aryan) or Aryan."

(ஒரு அம்சத்தை நான் இங்கு வலியுறுத்த விரும்புகிறேன். திராவிட (மற்றும் ஆரியர் அல்லாதார்) அல்லது ஆரியர் என்பன வில்லாது இந்தியா என்பது பற்றிக் கருதவே இயலாது.)

"Like the warp and woof of a piece of woven stuff, Aryan and Dravidian have become interlaid with each other to furnish the texture of Indian Civilisation"

(நெய்யப்பட்ட ஒரு துணியின் பாவும் இழையுமாக ஆரியமும் திராவிடமும் இரண்டறக் கலந்து உருவானது தான் இந்திய நாகரிகம்.)

According to Sir John Marshal, the Aryans were much indebted to the pre-Aryan inhabitants of India in the domain of art. It is in the South of India, in the **Amravati Sculptures**, that we find the richest, most rhythmical and most imaginative designs

. . . . India is indebted for her natural and inborn love of **ornamental design to the Dravidian** or pre-Aryan people . . . It must be admitted that the ancient Aryans were indebted to the Dravidians for their knowledge of architecture.

- T.R. Sesha Iyengar, Dravidian India: Asian educational Services, New Delhi 1982, P.115-16.

(சர் ஜான் மார்ஷலின் கருத்துப்படி கலைத்துறையில் ஆரியர்கள் தங்கட்கு முன்னரேயிருந்து வாழ்ந்து வந்த குடியினருக்கு மிகவும் கடமைப்பட்டிருக்கின்றனர். தென் இந்தியாவில் அமராவதி சிற்பங்களில் தான் வளம் மிக்க, கற்பனைச் சிறப்புள்ள, சீரான வடிவமைப்புகளைப் பார்க்கிறோம். இந்தியா தனது இயற்கையான அல்லது உடன் பிறந்த அழகியல் சேர்ந்த வடிவமைப்புகளின் மீது உள்ள ஈர்ப்புக்கு திராவிடர்கட்கு மிகவும் கடமைப் பட்டுள்ளது.)

. . . the system of local administration now prevalent in the country is considered to be of Dravidian origin . . . such also is the wonderful installation of the village communities.

X.S. Thani Nayagam, Tamil Culture and Civilization, Asia Publishing House, Madras, 1970.p. 202

(இன்றும் இந்தியாவில் காணப்படும் உள்ளாட்சி முறை திராவிடர்களின் பங்களிப்பாகக் கருதப்படுகிறது . . . . வியக்கத்தக்கதான கிராமக் குடிமக்கள் அமைப்பும் அவர்களுடைய பங்களிப்பேயாகும்.)

“The Vedic religion”, says Sir S. Radhakrishnan” absorbed, embodied and preserved the type and rituals of other cults. Instead of destroying them, it adapted them to its own requirements. It look so much from the social life of the Dravidians and other native inhabitants of India that it is very difficult to disentangle the original Aryan elements from the others.”

- X.S. Thani Nayagam, Tamil culture and Civilization, Asia Publishing House, Madras, 1970.p. 204.

(வேத கால சமயம் என்பது மற்ற கலாச்சாரங்களின் முறைகளையும். சடங்குகளையும் ஏற்றும். தன்வயப்படுத்தியும், காத்தும் வந்திருக்கிறது என சர் S. ராதா கிருஷ்ணர் கூறுகிறார். அவற்றைக் கழிப்பதைவிட. அவற்றைத் தன் தேவைக்குப் பயன்படுத்திக் கொண்டது. திராவிடர்களின் சமுதாய வாழ்விலிருந்தும். மற்ற பூர்விக குடிமக்களிடமிருந்தும் எவ்வளவோ பெற்றுப் பயன்கண்டிருக்கிறது. எனவே இன்று இந்தியாவில் ஆரியர்களின் பங்களிப்பை மற்றவர்களின் பங்களிப்பில் இருந்து பிரிப்பது கடினம்.)

இந்திய நாகரிகத்திற்கு, வட மொழியும், திராவிடமும் இரு கண்கள். ஆனால் கலை, இலக்கியங்கட்கு, பண்பாட்டிற்கு வடமொழியின் பங்களிப்பு மட்டும் ஆழமாக, அகலமாக எழுத்தெண்ணி ஆராயப்பட்டிருக்கிறது. அவற்றைப் புரிந்து கொள்வதற்கும். பயன்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் திராவிடத்தின் பங்கு கவலையுடனும், கவனத்துடனும்

கருதப்படவில்லை. எனவே அதன் பங்கு அறியப்படவில்லை. **சுருக்கமாகச் சொல்வதானால் நாம் இந்திய வரலாற்றை, பண்பாட்டை, இரு கண்கள் கொண்டு காணவில்லை. ஒரு கண்ணால் பார்த்து வருகிறோம்.** அதுவே முழுமையானது என நம்பி வருகிறோம். இது எந்த அளவிற்குக் குறையுடையது என்பதற்கு டாக்டர் **வின்சென்ட் ஸ்மித்** (Dr. Vincent Smith) என்ற புகழ் வாய்ந்த வரலாற்றாசிரியர் கருத்துச் சான்று பகரும்:

> "Some day, perhaps, the history of Dravidian Civilization may be written by a competent scholar skilled in all the lore and language required for the study of the subject: but at present the literature concerned with it is too fragmentary, defective and controversial to permit of condensation. Early Indian history, as a whole, cannot be viewed in true perspective until the non-aryan institutions of the South receive adequate treatment. Hitherto, most historians of ancient India have written as if the South did not exist."

> (திராவிட நாகரிகம் பற்றி விரிவாக, அதன் பண்டைய மரபுகளையும் மொழிகளையும் தேவையான அளவுக்குத் தெரிந்தவர்களால் ஏதாவது ஒரு சமயம் எழுதப்படக் கூடும். ஆனால் இன்று அது தொடர்பான இலக்கியம், நிறைவில்லாததாகவும். சிறு சிறு பகுதிகளாகத் தொடர்பின்றிச் சிதறியதாகவும் கருத்து வேற்றுமைக்கு ஆட்பட்டதாகவும் இருக்கிறது. ஆரியர் அல்லாத நிறுவனங்கள் பற்றிய ஆய்வுகள் போதுமான அளவில் இடம் பெறாத வரை ஆரம்பகால இந்திய வரலாறு எழுதப்பட இயலாது., இதுவரை பண்டைய இந்தியாவின் வரலாற்றை எழுதிய பெரும்பாலான வரலாற்றாசிரியர்கள் தென் இந்தியா என ஒன்று இல்லாதது போலவே எழுதியிருக்கிறார்கள்.)

4. î l ›, FóÆMìŠ ð ‡ ð£†®¡ î ¬ ô ¬ ñ , ªè£œè ô ¡

எப்படி ஆரியம் சார்ந்த இந்தியப் பண்பாட்டுக்கு வடமொழி கொள்கலனாக விளங்குகிறதோ அதைப் போலவே திராவிடம் சார்ந்த பண்பாட்டிற்கு திராவிடமொழிகளில் மூத்ததும், ஏறத்தாழ குறைந்தது 2500 ஆண்டு இலக்கியப் பாரம்பரியம் கொண்டதுமான தமிழ் மொழி கொள்கலன் (Container) ஆகும். எப்படி ஐரோப்பிய நாகரிகத்தை அறிந்து கொள்வதற்கு கிரேக்கமும், இலத்தீன் மொழியும் தேவையோ அதுபோலவே இந்திய வரலாற்றை, இந்திய நாகரிகத்தை, பண்பாட்டை, அதன் ஆன்மிக, தத்துவ மரபுகளை முழுமையாக உணர்ந்து கொள்ள வடமொழி, தமிழ் ஆகிய இரண்டு மொழிகளும் தேவை.

இந்தியத்தின் பண்பாட்டின் விழிகள் என்ப
இன்தமிழும் வடமொழியும் என்னும் உண்மை
விந்தியத்தின் வடக்கேயும் கடல்கள் தாண்டி
வெளியுலக மன்றத்தும் விளக்க வேண்டும்

-குலோத்துங்கன் கவிதைகள்

என்பது கவிஞர் குலோத்துங்கன் பிரகடனம். இந்திய நாகரிகத்தில் இரண்டறக் கலந்திருக்கும் திராவிட நாகரிகக் கூறுபாடுகளை அறிந்து கொள்வதற்கு ஆதாரமாக இருப்பது, திராவிட

நாகரிகத்தின் பண்பின் கொள்கலனாக இருப்பது தமிழ்: இதனினும் மூத்த திராவிட மொழி எதுவும் இல்லை. திராவிடர்கள் இந்திய இலக்கியத்திற்குச் செய்துள்ள பங்களிப்பைப் பற்றி டாக்டர் **சுனிதி குமார் சட்டர்ஜி** பின்வருமாறு கூறுகிறார்.

> "In order to understand and appreciate the basic and characteristic contribution of Dravidian land to Indian literature as a whole, we have thus to take full note of "the Matter of Tiravida-nadu or Dravida-desa". This is to be found, of course, for the classical Old Dravidia Period in the Sangam Literature of Tamil in the first instance."

> (இந்திய இலக்கியத்திற்கு திராவிடத்தின் பங்களிப்பின் அடிப்படைக் கூறுபாட்டை உணர்ந்து கொள்வதற்கு திராவிட நாடு அல்லது திராவிட தேசம் என்பதன் முழுக் கருப்பொருளையும் [Matter] கவனத்திற் கொள்ள வேண்டும். திராவிடத்தின் தொன்மையான செவ்வியல் காலத்தின் பங்களிப்பை முதலாவதாக, நாம் தமிழிலுள்ள சங்க இலக்கியங்கள் மூலம் தான் அறிய முடியும்)

பழமை வாய்ந்த இந்திய நாகரிகத்திற்கு, பண்பாட்டிற்கு, வரலாற்றிற்கு வடமொழி எவ்வளவு முக்கியமோ அவ்வளவு முக்கியம் தமிழ் என்று கூறும் பொழுது, **வடமொழி போன்ற தொன்மையும், செவ்வியல் மொழி என்ற தகுதியும் தமிழுக்கு உண்டா** என்ற கேள்வி எழுகிறது. தொன்மை என்று வரும் பொழுது உலகில் மிகவும் **தொன்மையானவையும், இன்றும் வழக்கில் இருப்பவையுமான** மொழிகள் **சீனம், தமிழ், கிரேக்கம்** எனக் கருதப்படுகிறது.

வடமொழியில் இருப்பதெல்லாம் வடவர் பங்களிப்பன்று. கருங்கல் சிற்பம் தென்னிந்தியாவுக்கே சொந்தம். வடநாட்டில் கருங்கல் கிடையாது. கருங்கல் சிற்பங்களெல்லாம் தென் இந்தியாவில்தான் இருக்கின்றன. ஆனால் சிற்பக் கலை பற்றிய நூல்கள் வடமொழியில் இருக்கின்றன. மகாபலிபுரத்தில் உள்ள சிற்பப் பள்ளியில் சிற்பம் படிக்கும் மாணவர்களில் பெரும்பாலானோர் பிற்படுத்தப்பட்ட வகுப்பைச் சேர்ந்தவர்கள். அண்மைக் காலம் வரை அவர்கள் கட்டாயப் பாடமாக வடமொழி படித்தார்கள். ஏனெனில் சிற்பக் கலையின் மூல நூல்கள் வடமொழியில்தான் இருக்கின்றன. இவற்றைத் தமிழ் நாட்டவர்கள் தான் எழுதியிருக்க வேண்டும்.

சிற்பம் போலவே பரதநாட்டியம் தமிழகத்தைச் சேர்ந்தது. ஆனால் பரதநாட்டியம் பற்றிய இலக்கியம் வட மொழியில் இருக்கிறது. இந்தப் படைப்பில் தமிழர் பங்கு. தமிழ் நாட்டவர் பங்கு ஆழமாக ஆராயப்படவேண்டும்.

இன்று நடைமுறையில் இந்து சமயம் என்பது பத்தி மார்க்கம்தான். இந்து சமயத்தின் பக்தி மார்க்கத்திற்கு அடிக்கல் நாட்டியவர்கள் நமது நாயன்மார்களும் ஆழ்வார்களுமாவார். பக்தி மார்க்கம் இந்தியாவில் பரவியதில் ஆழ்வர்கள், நாயன் மார்கள் பங்கு விரிவாக ஆராயப்படவேண்டும். எழுதப்பட வேண்டும்.

5. ªê‹ ªñ£N ªêšMò™ ªñ£N

இன்று Classical language என்பதற்கு, செம்மொழி, செவ்வியல் மொழி என்ற இரண் சொற்களும் பயன்படுத்தப்படுகின்றன. முதலில் செவ்வியல் மொழி தலைப்புக்கு வருவோம். ‘செவ்வியல் மொழி’ என்ற சொற்றொடர் இன்று சற்றுப் பரவலாக வழங்கப்படுகிறது.

செம்மொழி; செவ்வியல் மொழி

இன்று தமிழகத்தில் (Classical Language) என்பதற்கு செம்மொழி என்ற சொல்லைச் சிலரும். செவ்வியல் மொழி என்ற சொல்லைச் சிலரும் பயன்படுத்துகிறார்கள். பொதுவாகத் தமிழ் மொழியை அதன் தரத்தின் அடிப்படையில் குறிப்பிடும் பொழுது முக்கியமாக மூன்று சொற்கள் வழக்கில் உள்ளன. அவை பின் வருமாறு:

1. செந்தமிழ்
2. செம்மொழி
3. செவ்வியல் மொழி

இவற்றுள் முதல் இரண்டும் பழமை சான்ற வழக்குகள். செவ்வியல் மொழி என்பது அண்மைக் காலத்தில் உருவாக்கப்பட்டு வழக்கில் வந்துள்ள ஒன்று.

செந்தமிழ் என்பதற்கு அகராதியில் தனித்தமிழ் கொடுந்தமிழ்’ என்பதற்கு எதிரானது என்று பொருள் கூறப்படுகிறது. அந்தப் பொருளில் வழங்கப்படுகிறது. Classical Tamil என்பதற்குச் செந்தமிழ் என்றசொல் பயன்படுத்தப்படுவதில்லை. நாம் பரிசீலிக்க வேண்டியவை.

1. செம்மொழி
2. செவ்வியல் மொழி

என்பதாகும். செம்மொழி என்பதற்கு சென்னைப் பல்கலைக் கழகம் பேரகராதி கீழ்க்கண்ட பொருள்களைத் தருகிறது.

செந்தமிழ் : கலப்பற்ற தூய தமிழ்: Refined standard Tamil, free from all cor ruptive elements oppto Kodunthamil.

செம்மொழி : நல்வார்த்தை, தொகை மொழியல்லாத ஒருமொழி, Good, spotless words, Simple insparable word.

செம்மை : சிவப்பு, செவ்வை, நேர்மை மமக்கோட்டமின்மை, பெருமை, ஒற்றுமை, சுத்தம், அழகு.

கிரியாவின் தற்காலத் தமிழ் அகராதியில் காணப்படும் பொருள் பின்வருமாறு:

செம்மொழி : செம்மொழி என்ற சொல் இல்லை

செம்மை : பண்பட்ட நிலை, சிறப்பு, உயர்வு, நேர்மை.

செவ்வை, செவ்விய, செவ்வியல் என்பதற்கு அகராதியில் கூறும்பொருள் பின்வருமாறு, சென்னைப் பல்கலைக் கழகம் பேரகராதி.

செவ்வை : நேர்மை, மிகுதி, வழி முதலியவற்றின் செப்பம், சரியான நிலை

செவ்விய : செம்மை, நேர்மையான செவ்வியல் மொழி என்ற சொல் இல்லை.

கிரியாவின் தற்காலத் தமிழ் அகராதி

செவ்வை : சீர்மை, சிறப்பு

செவ்விய : சீர்மை, சிறப்பு

செவ்வியல் : மரபு வழிப்பட்ட (கலை, இலக்கிய Classicalism

நர்மதாவின் தமிழ் அகராதி

செவ்வியல்- மரபு வழிக்கலை, Classicalism

செந்தமிழ் செம்மொழி என்பன பொதுவாக மொழியின் தரத்தைக் குறிப்பன classical மொழி என்பது ஒரு கலைச் சொல் Classical என்பதற்கு, சென்னைப் பல்கலைக் கழக ஆங்கிலம்-தமிழ்ச் சொற்களஞ்சியம் [English, Tamil Dictionary] பின்வமாறு பொருள் கூறுகிறது. Classical-முதல் தரமான இலக்கிய நலம் வாய்ந்த, பண்டைய கிரேக்க இலத்தீன் கலைக்குரிய, பண்டைய கிரேக்க இலத்தீன் நூல்களை அல்லது கலைகளை அடிப்படையாகக் கொண்ட எனவே Classical Language என்பது Classical Literature என்பதில் இருந்து வருகிறது. Classical literature என்பது பண்டைய கிரேக்க. இலத்தீன் இலக்கியங்களுக்குரிய சிலபண்புகளைக் கொண்டது. அப்படிப்பட்ட பண்புகளைக் கொண்ட இலக்கியப் படைப்பைக் கொண்ட மொழி தமிழ் என்ற பொருள் செம்மொழி என்பதில் தானாக வருவதில்லை. செம்மொழி என்ற சொல்லுக்கு அப்படிப் பட்ட பொருளை ஏற்றிச் சொல்லலாம். ஒரு சொல்லுக்குப் பொருள் நமது பயன்பாட்டில் இருந்தும் வருகிறது. ஆனால் Classical Language போன்ற சொற்றொடருக்கு ஏற்ற ஒரு கலைச் சொல்லை உருவாக்கிக் கொள்வது சிறப்புடையது. எனவே தமிழ் மொழி அறிஞர்கள், தமிழ் மொழியியை அறிஞர்கள் ‘செவ்வியல் மொழீ’ என்ற சொற்றொடரைப் பயன்படுத்துகிறார்கள்.

பேரா. அகத்தியலிங்கம் தாம் எபதிய சங்க இலக்கியங்கள் தொடர்பான ஒரு நூலக்கு சங்க இலக்கியங்கள் செவ்வியல் இலக்கியங்களே (1997) எனறு தலைப்பில் எழுதியிருக்கிறார். பேரா. தமிழண்ணல் அவர்கள் எழுதிய நூல் ஒன்றிற்கு தமிழ் செவ்வியல் மொழி என்று பெயரிட்டிருக்கிறார். மேலும் நாம் ஒரு புதிய கருத்துருவை (concept) பயன்படுத்தும் பொழுது, தமிழ் வேர்ச்சொல்லில் இருந்து பொருத்தமான ஒரு சொல்லை உருவாக்குவது தமிழின் சொல்வளத்தை உயர்த்துவதாகும். எனவே நாம் ‘செவ்வியல் மொழி’ என்ற சொற்றொடரையே சிறீணீஉஉவீநீணீறீ லிணீஸீரீ஖ூணீரீமீ என்பதற்கு ஏற்ற ஒன்றாகப் பயன்படுத்துவோம்.

6. ªñ£NJ ¡ ªêšMò™ î°F,° Ü®Šð¬ì

செவ்வியல் மொழி என்ற தகுதியுடையதாக ஒரு மொழி எந்த அடிப்படையில் கருதப்படுகிறது என்பதை முதலில் எண்ணுவது முறையாகும். செவ்வியல் மொழிக்கென இலக்கணம் வகுக்கப்பட்டு. அதற்கான தகுதிகள் பட்டியலிடப்பட்டு. அதன் அடிப்படையில் ஒரு மொழி செவ்வியல் மொழி என அறிவிக்கப்படுவதில்லை. **செவ்வியல் மொழி என்ற தகுதி அம்மொழியில் இடம் பெற்றிருக்கும் இலக்கியத்தின் தரத்தின் அடிப்படையில் வருகிறது. முதலில் அடையாளம் காணப்படுவது செவ்வியல் இலக்கியம். அப்படிப்பட்ட இலக்கியத்தைக் கொண்டுள்ள மொழி செவ்வியல் மொழி.**

செவ்வியல் இலக்கியம்; அதன் அடிப்படையில் செவ்வியல் மொழி; இதுதான் செவ்வியல் தகுதிக்கான பாதை.

செவ்வியல் மொழி (Classical Language) என்ற கருத்துரு (Concept) முதன் முதலாகக் கருப்பெற்றது ஐரோப்பாவில் தான். Classicus என்ற இலத்தின் வேர்ச்சொல்லைக் கொண்ட இந்தச் சொல்லாட்சி கி.பி. இரண்டாவது நூற்றாண்டில் உருப்பெற்றது. முதன் முதலாகஇ பண்டைய கிரேக்க இலக்கியங்கள், ரோம இலக்கியங்கள் செவ்வியல் இலக்கியங்களாக அறிஞர்களால் குறிப்பிடப்பட்டன. அதனடிப்படையில் கிரேக்க மொழியும், இலத்தீன் மொழியும் அவற்றில் இடம் பெற்றுள்ள இலக்கியத்தின் அடிப்படையில் செவ்வியல் மொழிகளாகக் கருதப்பட்டன.

பண்டைய கிரேக்கர்களுடைய, ரோமானியர்களுடைய இலக்கியப் படைப்புகளில் இருந்து அவற்றின் தன்மைகளில் அடிப்படையில் செவ்வியல் தன்மையின் கூறுபாடுகள் வகுக்கப்பட்டன.

செவ்வியல் தன்மை என்பது **தொன்மை** [Antiquity] **ஒத்திசைவு** [Harmony] **தெளிவு** (Clarity) **தன்னடக்கம்** (Restraint), **கண்ணியம்** (Serenity) **இலட்சியம்** (Idealism). **பொதுமை** (Universality) **பகுத்தறிவு** (Reason) **ஒழுங்கு** (Order) **கண்ணோட்டம்** (Humanism)] போன்ற கூறுபாடுகளின் தொகுப்பாகக் கருதப்படுகிறது.

இவற்றுள் தொன்மை மட்டுமே தற்சார்பு இன்றி (Objective) எண்ணளவில் (Quantitative) மதிப்பிடக் கூடியவை. மற்றவை தரம் சார்ந்தவை (Qualitative) தற்சார்புடைய (subjective) தகுத்கள. தொன்மை என்று வரும் பொழுது சிந்தனை ஆண்டுகள் என அறுதியிட்டு எங்கும் கூறப்படவில்லை. செவ்வியல் மொழியின் தகுதிகள் எனவரும் பொழுது நம்மை ஆற்றுப் படுத்தக்கூடியன கிரேக்க, ரோம இலக்கியங்களின் செவ்வியல் காலம் தான். கிரேக்க இலக்கியத்தைப் பொறுத்தவரை ஆரம்பம் கி.மு. ஐந்தாவது நூற்றாண்டின் தொடக்கம். ரோம இலக்கியத்தின் செவ்வியல் காலத் தொடக்கம் கி.மு. முதல் நூற்றாண்டு இவற்றினடிப்படையில் நாம் தொன்மைக்கு ஏறத்தாழ 2000 ஆண்டுகள் என நிர்ணயிக்கலாம்.

கிராலியர் கலைக்கலைஞ்சியம் (Grolier Academic Encyclopaedia) செவ்வியல் தன்மை என்பதற்கான இலக்கணத்தைப் பின் வருமாறு வரையறுக்கிறது:

> “The word classicism in literature refers to those elements of style or content such as reason, clarity, order, restraint and humanitarian outlook that characterized the writing of ancient Greeks, ranging from Homer, Plato and Aristotle”.

> (இலக்கியத்தில் செவ்வியல் தன்மை என்பது கிரேக்கர்களின் தொன்மையானவையான ஹோமர் முதல் பிளேட்டோ, அரிஸ்டாட்டில் போன்றவர்களின் இலக்கியங்களில் பிரதி பலிக்கும் மொழி அமைப்பு அல்லது உள்ளடக்கத்தின் குணாதிசயங்களான பகுத்தறிவு, தெளிவு, ஒழுங்கு, தன்னடக்கம், மனித நேயம் போன்றவற்றைக் கொண்டதாகும்.)

பிரித்தானிய கலைக்களஞ்சியத்தின் கீழ்க்கண்ட வரையறையும் எண்ணத்தக்கது,

When used to refer to an aesthetic attitude, Classicism invokes those characteristics

normally associated with the art of antiquity-harmony. clarity, restraint, universality and idealism.

(அழகுணர்ச்சி சார்ந்த அம்சங்களில் பயன்படுத்தப்படும் பொழுது செவ்வியல் தன்மை என்பது பழமை வாய்ந்த கலைப் படைப்புகளிலுள்ள ஒத்திசைவு, தெளிவு, தன்னடக்கம், பொதுமை, இலட்சியம் ஆகிய கூறுபாடுகளைக் கொண்டதாகக் கருதப்படுகிறது.)

ஒரு மொழி முழுமையாக, அடி முதல் நுனி வரை எல்லாக் காலத்திற்கும் செவ்வியல் மொழி எனக் கருதப்படுவதில்லை. இலத்தீன் செவ்வியல் மொழிகளுள் ஒன்று. நியூட்டன் எழுதிய பிரின்சிபியா [Principia] என்ற நூல் இலத்தீன் மொழியில் இருக்கிறது. அது செவ்வியல் இலக்கியம் அன்று. 16-ஆவது நூற்றாண்டுக்கு முன் வரை விவிலிய நூல் ஐரோப்பாவில் இலத்தின் மொழியில்தான் எழுதப்பட்டது. அந்த நூல் செவ்வியல் இலக்கியமாக எண்ணப்படுவதில்லை. தமிழ் செவ்வியல் மொழி. ஆனால் இன்று நாம் எழுதும், பேசும் தமிழ் செவ்வியல் மொழி அன்று. **சில மொழிகட்கு, சில காலப்பகுதிகள செவ்வியல் காலமாகக் கருதப்படுகின்றன.** கி.பி. 794 முதல் கி.பி. 1185 வரையான காலம், ஜப்பானிய மொழியின் செவ்வியல் காலமாகக் கருதப்படுகிறது. ஃபிரான்ஸ் நாட்டில் 17-ஆதுவது நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் அதாவது ஃபிரெஞ்ச் அகாதமி அமைக்கப்பட்டபின் உருவான இலக்கியங்கள் செவ்வியல் இலக்கியங்களாகக் கருதப்பட்டன. அதைப் போலவே ஆங்கிலத்தில் 1660 முதல் 1714 வரையான காலப் படைப்புகள் செவ்வியல் இலக்கியமாக மதிப்பிடப்படுகின்றன. எனவே ஒவ்வொரு மொழிக் குடும்பத்தினரும் அவரவர் மொழியளவில், உயர்தரம் பற்றிய (Excellence) அவர்கள் மதிப்பீட்டிற்கேற்ப ஒரு காலகட்டத்தைச் செவ்வியல் காலம் என்று கருதலாம். **ஆனால் நாம் இங்கு உலக அளவில், உலக அறிஞர்களால் உலகச் செவ்வியல் மொழி என ஏற்கப்பட்ட மொழிக் குடும்பத்தைப் பற்றிப் பேசுகிறோம். பண்டைய மொழிகளில் செவ்வியல் தன்மை வாய்ந்த மொழிகள் என்பன செவ்வியல் இலக்கியத்தைக் கொண்டிருப்பதுடன், அன்றைய நிலையில் பரவலான மனித சமுதாயத்தின் நாகரிக வளர்ச்சிக்கு ஏதாவது ஒரு வகையில் பங்களித்திருக்க வேண்டும்.** இந்த வரையறையின் அடிப்படையில்தான் கிரேக்கம், இலத்தீன், வடமொழி ஆகியன மேலை நாட்டினரால் செவ்வியல் மொழிகள் எனக் குறிப்பிடப்பட்டன. பின்னர், தமிழ் மொழியின் சங்க இலக்கியங்கள் பரவலாக அறியப்பட்டபின் மேலை நாட்டு அறிஞர்கள் அவற்றைச் செவ்வியல் தரம் வாய்ந்த இலக்கியமாகவும் தமிழ் மொழியின் செவ்வியல் காலம் என அந்தக் கால கட்டத்தையும் குறிப்பிடத் தொடங்கினர். செவ்வியல் தன்மைக்கான கூறுபாடுகளான பழமை, மேலும் மற்றைய பண்பாடுகளின் அடிப்படையில் சீனமும், ஹீப்ருவும் இந்தப் பட்டியலில் இடம் பெறும் என மதிக்கப்படுகின்றன.

6. A«ó , è ª ñ£N

கிரேக்க மொழி நீண்ட பாரம்பரியம் உடையது. **மேலைநாட்டு இலக்கிய மரபை உருவாக்கியவர்களே கிரேக்கர்கள் தான். ஹோமர்** என்ற மகா கவியின் காப்பியங்களான இலியது (Iliad), மற்றும் ஒடிசி (Odyssey) ஆகியன செவிவழி மரபினவாக கிரேக்க இலக்கிய உலகில் ஆதிக்கம் செலுத்தின. ஏறத்தாழ கி.மு. 700 போல அவை வரிவடிவம் பெற்றிருக்கக்கூடும். ஆனால்

அது கிரேக்க மொழியின் செவ்வியல் காலத்திற்கும் சற்று முற்பட்ட (pre classical) காலம். பின்னர் ஹெரடோட்டஸ் [Herodotus] போன்றவரின் வரலாற்றுப் பதிவுகள், டெமாஸ்தனிசின் சொற்பொழிவுகள், **பிளேட்டோ** [Plato] **அரிஸ்டாட்டில்** [Aristotle] ஆகியோரின் தத்துவ நூல்கள்: எஸ்ச்சிலஸ் () சோஃபோக்சின்ஸ் (கி.மு. 495 ? - கி.மு. 406?) போன்ற நுன்பியல் நாடகாசிரியர்கள், அரிஸ்ட்டேஃபேன்ஸ் (Aristophanes கி.மு. 448-? -கி.மு. 385?) போன்ற இன்பியல் நாடகாசிரியர்கள். பின்டார் (ஏறத்தாழ கி.மு. 522- 443), யுரிப்பிடிஸ் (Euripides கி.மு. 480?-கி.மு. 406?) போன்ற கவிஞர்களின் படைப்புகள்

போன்றன செவ்வியல் இலக்கியங்களாகத் திகழ்ந்தன. கி.மு. 500 முதல் கி.மு. 320 வரையிலான காலப் பகுதி கிரேக்கத்தின் செவ்வியல் இலக்கியக் காலமாகக் கருதப்பட்டது. இலக்கியத்தில் செவ்வியல் தன்மை என்பதே கிரேக்க இலக்கியங்களில் அமைந்த கூறு பாடுகளின் அடிப்படையில் இடம் பெற்றதேயாகும்.

7. Þô^b¡

ஐரோப்பாவைப் பொருத்தவரை அடுத்து இடம் பெறுவது இலத்தீன் இலக்கியம். பொதுவாக இலத்தீன் இலக்கியம் கிரேக்க இலக்கியங்களின் மொழி பெயர்ப்பாகத் தான் தொடங்கியது. ஆனால் கால வளர்ச்சியில் அது தனித் தன்மையும், உயர்ந்த தரமும் பெற்றது. இலத்தீன் மொழியில் செவ்வியல் இலக்கியப் பாரம்பரியம் இனீட் [Aeneid] என்ற காவியம் ஈக்கலாக் [Ecologue] , ஜார்ஜிக்ஸ் [Georgics] என்ற கவிதைத் தொகுப்புகள் ஆகியவற்றைப் படைத்த வர்ஜில் [Virgil] (கி.மு. 70. முதல் கி.மு. 19), சிறந்த சொற்பொழிவளாரும் தத்துவ அறிஞருமான சிசிரோ (கி.மு. 106- கி.மு.43) ஆகியோர் பங்களிப்புகளில் இருந்து, தொடங்குவதாகக் கொள்ளலாம். அம்மொழியின் மேம்பாட்டிற்கும் வளத்திற்கும் பெரும் பங்களித்தவர்கள் சிறந்த கவிஞர்களான டிபுவஸ் (Tibulus 54-19) ஓவிட் (Ovid கி.மு. 43 கி.பி. AD) போன்றவர்களாவர். மற்றவர்களில் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள் **சேலஸ்ட்** (Sallust), (கி.மு. 86- கி.மு. 36) **டேசிட்டஸ்** (Tacitus). (கி.பி. 55-120) **சௌகா** (Seneca) (கி.மு. 4 - கி.பி. 65.) போன்றோராவர். கி.மு. 70 முதல் கி.பி. 18 வரையிலான காலப்பகுதி இலத்தீன் இலக்கியத்தின் பொற்காலமாகக் கருதப்படுகிறது.

பிற்காலத்தில் இலக்கியம், கலை இவற்றில் செவ்வியல் தன்மைக்கு கிரேக்க, ரோம, பங்களிப்புகள் அளவு கோலாகக் குறிப்பிடப்படுகின்றன.

8. Þ‰Fò£: ªêšMò™ ªñ£Nèœ ð†®ò™

இந்தியாவைப் பொருத்தவரை செவ்வியல் மொழிகள் பண்டை மொழிகள் என மைய அரசு வைத்திருக்கும் [Recognition] பட்டியல் ஒன்று இருக்கிறது. அதில் செவ்வியல் மொழிகள் என வடமொழி, பாரசீகம். அரேபியம் ஆகிய மொழிகள் இடம் பெற்றிருக்கின்றன. இம் மொழிகளில் சிறந்த புலமை பெற்ற அறிஞர்களை ஆண்டுதோறும் குடியரசுத் தலைவர் தமது மாளிகையில் விருதுகள் வழங்கிக் கௌரவிக்கிறார். **இந்திய அரசு இந்த மூன்று மொழிகளையும் செவ்வியல் மொழிகளாக அறிவித்து எந்த உத்தரவும் பிறப்பிக்கவில்லை. மேலும் செவ்வியல் மொழித் தகுதி என்பது அரசு ஆணை மூலம் உருவாக்கப்படுவதும் அன்று. அது ஒரு மொழியின் இலக்கிய வளத்தின், இலக்கிய**

விழுமியங்களின் அடிப்படையில் அறிஞர் உலகம் செவ்வியல் மொழிஎன ஏற்பதன் மூலம் வருவது. தமிழைப் பொருத்தவரை நாம் மைய அரசுக்கு வைத்த கோரிக்கை எல்லாம், ஏதோ புதிதாக மைய அரசு தமிழ் மொழிக்கு, செவ்வியல் மொழி எனும் தகுதியைத் தர வேண்டுமென்பதன்று. நமது கோரிக்கையை நாமும் சிரியாகப் புரிந்து கொள்ள வேண்டும். மற்றையோரும் சரியாகப் புரிந்து கொள்ள வேண்டும். நம் கோரிக்கை அரசு நடை முறை பற்றியது. அதாவது உலக அளவில் செவ்வியல் மொழியாக மதிக்கப்படும் தமிழ் மொழியை மைய அரசு இப்பொழுது வைத்திருக்கம் தனது செம்மொழிகள் பட்டியலில் சேர்க்க வேண்டும் என்பது தான்.

வடமொழி, பாரசீகம், அரேபியம் ஆகிய மொழிகளைச் செவ்வியல் மொழிகள் என அங்கீகரித்து மைய அரசு எந்த ஆணையும் பிறப்பிக்கவில்லை என்று கூறினோம். அப்படியானால் இந்தப் பட்டியல் எவ்வாறு வந்தது என்ற கேள்வி எழுவது இயல்பு.

கிழக்கு இந்தியக் கம்பெனியார் 18-ஆவது நூற்றாண்டின் இறுதியில் கல்வி நிலையங்கள் தொடங்க ஆரம்பித்தபின் எப்படிப்பட்ட கல்வி வேண்டும் என்பதில் இந்தியர்களில் இரு சார்பினர் உருவாயினர். ஒரு பிரிவினர் கீழ்த்திசையாளர்கள் [Orientalists]: இந்திய மொழிகள். இந்திய இலக்கியங்கள், இந்தியக் கலைகள், தத்துவங்கள் சார்ந்த கல்வி வேண்டு மென்றனர். இன்னொரு பிரிவினர் (Anglicists). மேலை நாட்டுக் கல்வி முறை, மேலை நாட்டு அறிவியல் தொழில் நுட்பம், ஆங்கில மொழிக் கல்வி வேண்டு மென்றார்கள் ஆங்கில மொழிக்கல்வி, மேலை நாட்டுக் கல்வி முறை ஆகியவற்றுக்குச் சாதகமாகத் தீர்ப்பளித்து 1835-இல் **மெக்காலே** [Lord Macaulay] இந்த வாதத்திற்கு முற்றுப்புள்ளி வைத்தார். அந்தக் கால கட்டத்திலேயே அன்றிருந்த அரசியல், சமுதாய சூழ்நிலையில் இந்துக்களின் பண்பாட்டு மொழியாக வடமொழியும், இசுலாமியர்களின் பண்பாட்டு மொழிகளாக பாரசீகம், அரேபியம் ஆகிய இரண்டும் ஏற்கப்பட்டு, இந்த மூன்று மொழிகளும் இந்தப் பின்னணியில் செவ்வியல் மொழிகள் (Classical Languages) எனக் குறிப்பிடப்பட்டன. இந்த மரபின் அடிப்படையில்தான் விடுதலைக்குப் பின்னரும் செவ்வியல் மொழிகள் என்ற தகுதியுடன் இவை மைய அரசின் பட்டியலில் இடம்பெற்றுள்ளன. **நாம் முன்பு கூறியது போல விடுதலை பெற்ற இந்தியாவின் அரசு இது தொடர்பாக எந்த ஆணையும் பிறப்பிக்க வில்லை. இருந்ததைத் தொடர்ந்தனர் என்பதே என் கணிப்பு.** இதையும் தகுந்த ஆதார அடிப்படையுடன் கூற இயலவில்லை.

9. Ü«óHò ‹

அரேபிய மொழியில் எழுத்துவடிவம் இடம் பெற்ற காலம் தெளிவாகத் தெரியவில்லை. முதன் முதலான எழுத்து வடிவம் கி.மு. 328-இல் அரச குடும்பத்தினரின் ஈமச்சடங்கில் பொறிக்கப்பட்டவைதான். அரேபிய மொழியில் முதல் செவ்வியல் இலக்கியம் குரான் என்றே கூறலாம். இது ஏழாவது நூற்றாண்டைச் சேர்ந்தது. செவி வழி வந்த அரேபிய பழமொழிகள், கவிதைகள் போன்றவை ஆறாவது நூற்றாண்டைச் சேர்ந்தவை. அவை ஏழாவது, எட்டாவது நூற்றாண்டுகளில் எழுத்து வடிவம் பெற்றன. **பொதுவாகத் தமிழின் சங்க கால இலக்கியத்தொடு ஒப்பிடும் பொழுது அரேபிய இலக்கியங்கள் தொன்மை என்ற பண்பில் மிகவும் பிந்தியவை. பொதுவாக உலகச்**

செவ்வியல் மொழிகள் என்ற பட்டியலில் அரேபியம் இடம் பெறுவதாகத் தெரியவில்லை.

10. ð£óCè ‹

பாரசிகம் இரான் நாட்டின் ஆட்சிமொழி. அரேபிய வரிவடிவத்தில் எழுதப்படுகிறது. பாரசீகம், முற்காலம், இடைக்காலம், நவீன காலம் என மூன்று காலப்பகுதிகளைக் கொண்டது. முற்கால பாரசீகம் கி.மு. 3-வது நூற்றாண்டு வரை பேசப்பட்டது. இடைக்கால பாரசீகம் கி.மு. 3-முதல் கி.பி. 9-ஆவது நூற்றாண்டு வரையிலான காலப்பகுதியைச் சார்ந்தது. நவீன பாரசீகம் 9-ஆவது நூற்றாண்டில் இருந்து தொடங்குகிறது. பாரசீக இலக்கியத்தில் செவ்வியல் காலம் என எதுவும் அடையாளம் காணப்பட்டுக் குறிப்பிடப் படுவதைக் காண இயலவில்லை. **கி.பி. 8-அல்லது கி.பி. 9-ஆவது நூற்றாண்டு முதல் கி.பி. 15-ஆவது நூற்றாண்டு வரையிலான காலப்பகுதியை பாரசீக இலக்கியத்தின் பொற்காலம் எனலாம்.** செவ்வியல் தகுதி பெற்ற தென மதிப்பிடத் தக்க பாரசீக இலக்கியம் என்று கருதுவதாயின் அது இந்தக் காலப் பகுதியினதுதான். செவ்வியல் தன்மைக்கு. தொன்மை ஒரு முக்கியமான கூறுபாடு. கிரேக்க, ரோம இலக்கியங்கள் போன்ற தொன்மையுடன். செவ்வியல் தன்மைக்கு கிரேக்க, இலக்கியங்களுடன் ஒப்பிடத்தக்க கூறுபாடுகளும் கொண்ட இலக்கியப் பாரசீக மொழியில் இருப்பதாகக் கூற இயலாது. கிரேக்கம், இலத்தீன், வடமொழி போன்ற செவ்வியல் மொழிகளின் பட்டியலை விடுத்து, பாரசீகம் அதனளவில் ஒரு செவ்வியல் காலத்தை. உலகு ஒப்பும் சிறப்பு பொற்காலத்தைக் கொண்ட பண்டை மொழி எனக் கூறலாம்.

பாரசீக இலக்கிய உலகின் விண்மீன்கள் எண்ணற்றவையாயினும் தலைசிறந்தவர்களாக எழுவர், ஏழு கலைமணிகள் எனச் சிறப்பிக்கப்படுகின்றனர். அவர்களுள் நாட்டுப் பெருங்காப்பியத்துறையில் **ருதகி**யும், **பிர்தாசி**யும், புனைகதையில் **நிஜாமி**யும், மறைநிலைப் பாடலில் **ரூமி**யும், ஒழுக்க முறை இலக்கியத்தில் **ஸாதி**யும், உணர்ச்சிக்கவிதையில் **ஹபீசு**ம், எல்லாத் துறைகளிலும் **ஜாமி**யும் ஈடற்ற சிறப்புடையவர் எனப்பாரசிகரால் போற்றப்படுகின்றனர். தொன்மை என்ற அம்சத்திற்கு வரும்பொழுது பாரசீக இலக்கியமும் கிரேக்கம் போன்ற, இலத்தீன் போன்ற, தமிழ் போன்ற மொழிகளின் செவ்வியல் இலக்கியங்கட்கு காலத்தால் மிகவும் பிற்பட்டவைதான்.

11. õì ªñ£N

கிரேக்க, இலத்தீன் இலக்கியம் போன்று, செவ்வியல் இலக்கியமென மேலை நாட்டினரால் மதிக்கப்பட்டது, பாராட்டப்பட்டது. பரவலாகப் படிக்கப்பட்டது வட மொழி இலக்கியம். கிழக்கிந்தியக் கம்பெனியின் தலைமைப் பீடம் கல்கத்தாவுக்கு மாற்றப்பட்டது முதல் மேலை நாட்டு அறிஞர்கள் வடமொழி இலக்கியங்களில் மிகுந்த ஆர்வம் காட்டத் தொடங்கினர். வட மொழி இலக்கியத்தை இரு பிரிவுகளாகக் காணலாம்.

1. **வேதகால இலக்கியம் கி.மு. 1500 முதல் கி.மு. 200**
2. **செவ்வியல் கால இலக்கியம் கி.மு. 500 முதல் கி.பி. 1000**

வேதகால இலக்கியத்திற்கும் செவ்வியல் கால இலக்கியத்திற்கும் பொதுவானதாக ஏறத்தாழ மூன்று நூற்றாண்டுகள் கணக்கிடப்படலாம். வடமொழியில் செவ்வியல் கால இலக்கியம் இராமாயண, பாரதக் காப்பியங்களில் தொடங்குகிறது. இச் செவ்வியல் மொழியே சமஸ்கிருதம் எனப்

பாணினியால் அழைக்கப்பட்டது. அதற்குரிய இலக்கணத்தையும் அவர் வகுத்தார். இச் செவ்வியல் மொழி தொடர்ந்து. வளர்ந்து காப்பிய காலத்தில் செழுமையுற்றது எனக் கருதப்படுகிறது.

வடமொழி இலக்கியம் பல துறைகளைச் சார்ந்தது; கடல் போன்று பரந்த விரிவுடையது. அவற்றுள் **இராமாயணமும், மகாபாரதமும் இந்திய மொழிகள் அனைத்திலும் இடம்பெற்ற பெருமைக்குரியவை. இந்தியக் குடும்பங்கள் ஒவ்வொன்றிலும் இடம் பெற்றவை. இவற்றுள் மகாபாரதம், நூறாயிரம் பாக்களால் ஆனது. ஹோமரின் இரு பெருங்காப்பியங்களான இலியாது. ஒடிசி இரண்டும் சேர்ந்த தொகுதிபோல் எட்டு மடங்கு பெரியது**. இலக்கிய உலகில் வேறு எந்த மொழியிலும் இவ்வளவு பெரிய இலக்கியம் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. வட மொழி இலக்கியம், இதிகாசம், புராணம், அரசவைக் காப்பியம், வரலாற்றுக் காப்பியம், கதை இலக்கியம் [Fairy tales and fables] தன்னுணர்ச்சிப் பாடல்கள், நீதி இலக்கியம் [Gnome and Didactic poetry] போன்ற பல பிரிவுகளையும் ஒவ்வொரு பிரிவிலும் பல நூல்களையும் கொண்டது.

வடமொழியைச் செவ்வியல் மொழி என கிரேக்க, இலத்தீன் மொழிகளோடு சேர்த்து உயர்த்திப்பிடித்த பணியை நாம் செய்யவில்லை. இந்தப் பெருமை ஐரோப்பியர்களையே சேரும். **சர். வில்லியம் ஜோன்ஸ் என்பவர், 1784-இல் ஆசியக் கல்விச் சங்கம் (Asiatic Society) என்ற நிறுவனத்தைக் கல்கத்தாவில் உருவாக்கினார். இந்த நிறுவனத்தின் மூலமும், மாக்ஸ் முல்லர், கோல் புரூக் போன்றோரும், வடமொழி நூல்களை ஆங்கிலம், ஜெர்மன், ஃபிரஞ்சு போன்ற பல ஐரோப்பிய மொழிகளில்** வெளியிட்டார்கள். கீழை உலகின் புனித நூல்கள் [Sacred Books of the East] என்ற வரிசையில் மாக்ஸ் முல்லர் பதிப்பித்த 50 தொகுதிகளில் பெரும் பாலானவை வடமொழி நூல்களாகும்.

இலக்கியம், தத்துவம், அரசியல் போன்ற துறைகளில் பெரும்பாலும் கிரேக்க, ரோம பங்களிப்புகளையே பார்த்துக் கொண்டிருந்த, பயின்று கொண்டிருந்த ஐரோப்பியர்களுக்கு, வேதம் உபநிடதம் தொடங்கி, வடமொழியின் இதிகாசங்கள், காப்பியங்கள், நாடகங்கள், தத்துவ நூல்கள், நீதி நூல்கள் ஆகியவற்றின் வரவு ஒரு புதிய உலகத்தை அறிமுகம் படுத்துவது போன்று அமைந்தது. மேலை நாட்டு அறிஞர்கள், தத்துவ வாதிகள், இலக்கியப் படைப்பாளர்கள். கவிஞர்கள் ஆகியோர் கணிசமான அளவில் அதன் தாக்கத்திற்கு ஆளாயினர்.

கதே (Goethe) போன்ற ஜெர்மன் கவிஞர்களும், கோலரிட்ஜ் (Coleridge), ஷெல்லி (Shelly) போன்ற ஆங்கிலக் கவிஞர்களும், விட்மன் (Whitman) போன்ற அமெரிக்கக் கவிஞர்களும், ஷோபன் ஹாவர் (Schopenhauer) நீஷே (Nietzsche) போன்ற தத்துவ அறிஞர்களும், தோரோ (Thoreau) எமர்சன் (Emerson) போன்ற சிந்தனையாளர்களும் வட மொழியில் இடம்பெற்றிருந்த படைப்புகளால் பெரிதும் ஈர்க்கப்பட்டனர். வடமொழி இலக்கியம், கிரேக்க இலக்கியம் போன்று, இலத்தீன் இலக்கியம் போன்று செவ்வியல் இலக்கியமாகக் கருதப்பட்டது. வடமொழி, செவ்வியல் இலக்கியக் காலமுடைய மொழியாக ஏற்கப்பட்டது. இதையொத்த பரவலான அறிமுகம் பெறும் வாய்ப்பு, பொதுவாகத் தமிழ் இலக்கியத்திற்கு, குறிப்பாகச் சங்க காலத் தமிழ் இலக்கியத்திற்கு அன்று கிடைக்கவில்லை. பெரிய அளவில் தமிழ் இலக்கியம் மொழிபெயர்க்கப்படவில்லை. தமிழ் மொழியில் செவ்வியல் காலம் என்ற

அங்கீகாரம் அன்றே தமிழுக்கும் கிடைக்காமல் போனதற்கு இது அடிப்படையான காரணமாகும்.

12. Yù ‹

செவ்வியல் காலப் பெருமையுடைய மொழிகள் பட்டியலில் இடம்பெறத்தக்கவை எனக் கருதப்படும் மற்ற இரண்டு மொழிகள் சீனமும், ஹீப்ருவும்: சீன இலக்கியம் 5000 ஆண்டுப் பாரம்பரியம் உள்ளது. சீன இலக்கிய வரலாற்றில் கி.மு. 3000-முதல் கி.மு.600வரை உள்ள காலத்தை வரலாற்றுக்கு முந்திய காலம் எனலாம். கி.மு. 600 முதல் கி.பி. 200 வரை தொன்மைக் காலம். கி.பி. 200 முதல் கி.பி. 1200 வரையுள்ள காலமே பலவகையில் சீன இலக்கியத்தின் சிறந்த காலமாகும். இப்பகுதியில் கி.பி. 200 முதல் கி.பி. 600 பரை சீன இலக்கியம் சற்றுப் பிற்பட்டிருந்த காலம்.

சீன இலக்கியவரலாற்றின் ஆரம்பகாலத்தில் முக்கியப் பங்கு வகித்தவர்கள் இருவர். கி.மு. 600 போன்ற காலப்பகுதியில் வாழ்ந்தவர்கள்.

1. **கன்ஃபூசியஸ்** (Confucious)
2. **லாவுட்சு** (Lao-tse)

இவர்களுள் சீனமொழியில் கி.மு. 3000 முதல் கி.மு. 600 வரையிலான இலக்கியங்களை, **கன்ஃபூசியஸ்** நான்கு தொகுதிகளாகத் தொகுத்தார். ஐந்தாவது தொகுதியாகத் தனது படைப்பான **தென்றலும் வாடையும்** என்ற நூலை வெளியிட்டார். முதல் நான்கு தொகுதிகளில் இடம் பெற்றுள்ள இலக்கியப் பகுதிகளின் காலத்தை வரையறுப்பது எளிதன்று. **கன்ஃபூசியஸ்** தொகுத்த நான்கு தொகுதிகளில் சீன இலக்கியத்திற்கு அவர் செய்த மகத்தான பங்களிப்பு **பழம் பாடல் தொகுதியே** யாகும்.

கன்ஃபூசியசுக்குச் சற்று முந்தியவராகவும் அவருக்குச் சமகாலத்தவராகக் கருதப்படுபவருமான **லாவுட்சு** என்ற அறிஞர், **தாவ்** [Tao] என்ற நெறியைக் கண்டவர். அவர் எதையும் எழுதிவைக்கவில்லை. அவருடைய கொள்கைகளை இலக்கிய வாயிலாகப் பரப்பியவர்கள் **லியோட்சு** என்பவரும் **ஹான்-பொய்-ம்சோ** என்பவருமாவர். **கன்ஃபூசியசைப்** பின்பற்றி அவர் நெறியை விளக்கியவர்களுள் மிகச் சிறந்தவர் கி.மு. 4-ஆவது நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த **மென்ஷியஸ்** ஆவர்.

கி.மு. 200-முதல் கி.பி. 200 வரையிலான ஹான் மரபினர் காலப் பகுதியில் சீன வரலாற்றிலக்கியம் மிகச் சிறந்த நிலையை அடைந்திருந்தது. சு-மா-சியோன் இயற்றிய சீன வரலாறு குறிப்பிடத்தக்கது. கி.பி. 200 முதல் கி.பி. 600 வரையிலான காலப் பகுதியில் வாழ்ந்தவர்களில் தலைசிறந்தவர்கள் வங்-சூ-என்பாரும் பாஃசியென் என்பவரும் ஆவர்.

கி.பி. 600 முதல் கி.பி. 900 வரையிலான **தாங்** மரபினர் காலம் சீன கவிதை உச்சநிலை எய்திய காலமாகக் கருதப்படுகிறது. நாட்டுப் பற்றுப் பாடல்களில் சிறந்தவரான **லியூ-யூ** என்பவரும் சீனப் பெருங்கவிஞர் எனக் கருதப்படும் **லி-தைபை** என்பவரும் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள். **கி.பி. 900 முதல் கி.பி. 1200 வரை ஆண்ட சூங் அரசர் காலமே சீன இலக்கியத்தின் பொற்காலமாகக் கருதப்படுகிறது.** இக் காலத்தில் புகழ் படைத்த பல இலக்கிய வாதிகளுள் **சு-துங்-போ** குறிப்பிடத்தக்கவராவர்.

நாம் சீன இலக்கியம் பற்றிக் குறிப்பிட்ட இந்தக் காலப்பகுதியில் செவ்வியல் இலக்கியக் காலம் எப்பொழுது தொடங்குகிறது, எப்பொழுது முடிகிறது என்பது போன்ற வரையறைகளைக் காண இயலவில்லை.

13. q Š¼

நாம் இப்பொழுது ஹீப்ரு [Hebrew] மொழிக்கு வருவோம். அதற்கு கி.மு. 12-ஆவது நூற்றாண்டு முதல் தற்காலம் வரையிலான இலக்கியப் பாரம்பரியம் உண்டு. ஹீப்ரு மொழியின் வரலாறு நான்கு பகுதிகளாகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளது. அதில் செவ்வியல் காலம் அல்லது விவிலிய காலம் என்பது கி.மு. 3-ஆவது நூற்றாண்டு வரை. இது முதல் பகுதியாகும். இந்தக் காலப் பகுதியில் தான் பழைய ஏற்பாடு [Old Testament] எழுதப்பட்டது அடுத்தது. யூதர்களின் நீதி நெறி முறைகள், சட்டங்கள் ஆகியவை **மிஷ்னா** [Mishna] என்ற பெயரில் ஜூடா-ஹா-நசி [Juda-ha-Nasi] என்பவரால் ஏறத்தாழ கி.பி. 200 போன்ற காலப்பகுதியில் தொகுக்கப்பட்டது. இது ஹீப்ரு மொழியில் இரண்டாவது காலம்: அதாவது **மிஷ்னா** காலம்.

மிஷ்னா என்ற தொகுப்பிற்கு பல தலைமுறை அறிஞர்கள் விளக்கம் எழுதினர். இது **கெமாரா** [Gemara] என்ற தலைப்பில் தொகுக்கப்பட்டது. **மிஷ்னா**, மற்றும் **கெமாரா** ஆகிய இரண்டின் தொகுப்புத்தான் யூதர்களின் முக்கிய நூலான **டால்முட்** [Talmud] என்ற பதிப்பாகப் போற்றப்படுகிறது. மூன்றாவதாக கி.பி. ஆறாவது நூற்றாண்டு முதல் 13-ஆவது நூற்றாண்டுவரை இடைக்காலம். அடுத்ததாக நவீன ஹீப்ரு காலம். **விவிலிய காலம் ஹீப்ரு மொழியின் செவ்வியல் காலமாகக் கருதப்படலாம்.**

14. î I N ¡ ªêšMò™ î ¡ ¬ñ.

தமிழ் ஒரு செவ்வியல் மொழி என்பது உலக மொழி அறிஞர்களால், தொல்லியல் அறிஞர்களால் ஒப்புக் கொள்ளப்பட்ட உண்மை. தமிழர்கள் இது தொடர்பாக எழுப்பிய கோரிக்கை எல்லாம், மைய அரசில் இருக்கும் செவ்வியல் மொழிகள் பட்டியலில் தமிழ் விடுபட்டு விட்டது. அதில் தமிழையும் சேர்க்க வேண்டும் என்பது தான். இன்று அது விவாதத்திற்கு அப்பாற்பட்ட ஒன்று. எனினும் இக்கட்டுரையின் முழுமைகருதி சிலரது கருத்துகளைப் பதிவு செய்வது முறையாகும்.

செவ்வியல் மொழி என்ற சொற்றொடரை நாம் இன்று வழங்கும் பொருளில் தமிழின் தகுதி பற்றிப் பயன்படுத்தி முதலில் குரல் கொடுத்தவர் பரிதி மாற் காலைஞன் எனத் தன்னை அழைத்துக்கொண்ட வி.கோ. சூரியநாராயண சாஸ்திரியார் ஆவர். 'தமிழ்மொழியின் வரலாறு' என்ற தமது நூலில் "வடமொழி, இலத்தீன், கிரீக்கு முதலியன போலத் தமிழ் மொழியையும் உயர்தனிச் செம்மொழியாகுமாறு சிறிது காட்டுவாம்" (ப.71) என்றுகூறி அதற்கான காரணங்களை எடுத்துச் சொல்லித் தன் கூற்றை மெய்ப்பிக்கிறார்.

பல மேற்கோள்கள் காட்டலாமெனினும் பேராசிரியர் A.K. ராமானுஜன், பேராசிரியர் கமில் சுவலபில், பேராசிரியர் ஜார்ஜ் ஹார்ட் ஆகியோர் கருத்தை மட்டும் இங்கு பதிவு செய்யவிரும்புகிறோம்.

"Tamil, one of the two classical languages of India, is the only language of contemporary India wihch is recognizable continuous with a classical past."

-A.K. Ramanujan, The interior Land-scape (1967), cited in K. Zvelebil, the Smile of Murugan, (Leiden, 1973), pp. 11-12.

(இந்தியாவின் இரண்டு செம்மொழிகளில் தமிழ் மட்டுமே செம்மொழித் தரம் சேர் பழமையோடு, துண்டிக்கப்படாத தொடர்புடையது)

"First of all, the so-called Cankam poetry is regarded by the Tamils themselves, by the professional historiographers and critics, as well as by intellectual readers, as classical, in the sense in which we regard some parts of our national literatures as classical."

-K.V.Zvelebil, The Smile of Murugan, on Tamil Literature of South India. 1973, P.1, pp. 49-50

(சங்க இலக்கியம் முதலாவதாகதமிழர்களாலும்,வரலாற்று ஆசிரியர்களாலும், திறனாய்வாளர்களாலும் மற்றும் அறிவுஜீவிகளான வாசகர்களாலும், செவ்வியல் மொழித் தரம் சேர்ந்ததாக, செவ்வியல் மொழித் தரம் வாய்ந்ததாக நாம் கருதும் நம் தேசிய இலக்கியங்கட்கு ஒத்த தகுதிவாய்ந்ததாகக் கருதப்படுகிறது.)

But the early Tamil poetry was rather unique not only by virtue of the fact that some of its features were so unlike everything else in India, but by virtue of its literary excellence; those 26,350 lines of poetry promote Tamil to the rank of one of the great classical languages of the world.

-K.V.Zvelebil, The Smile of Murugan, on Tamil Literature of South India. 1973, P.1, pp. 49-50

(சங்கத் தொகுதியில் இடம்பெறும் 26350 வரிகள் உலகின் ஒப்புயர்வற்ற செவ்வியல் மொழி தமிழ் என்பதை நிலை நிறுத்தப்போதுமான சான்று)

பரிதிமாற் கலைஞர், ராமானுஜம் போன்ற இந்திய அறிஞர்கள், கமில் ஸ்வலபெல் போன்ற மேலை நாட்டு அறிஞர்கள் எழுதியது, பேசியது ஒரு புறம் இருக்க, அமெரிக்காவின் புகழ் வாய்ந்த கேலிஃபோர்னியா பல்கலைக் கழகத்தின் (University of California) பெர்க்லி (Berkeley) வளாகத்தில் பேராசிரியராகப் பணிபுரியும் Dr. ஜார்ஜ் ஹார்ட் அண்மையில் எழுதிய ஒரு கட்டுரையை இங்கு குறிப்பிடுவது பொருந்தும். அவருடைய பின்னணி பற்றிய சுருக்கமான தகவல் பின்வருமாறு.

அவர் ஹார்வார்ட் (Harvard) பல்கலைக் கழகத்தில் வட மொழி படித்துப் பட்டம் பெற்றவர். 1969 முதல் 1975 வரை, அமெரிக்காவில் மேடிசன் நகரில் உள் விஸ்கான்சின் பல்கலைக் கழகத்தில் (University of Wisconsin) வடமொழிப் பேராசிரியராக இருந்தவர். 1963-இல் தொடங்கி வட மொழி இலக்கியங்களை விரிவாகக் கற்று வந்தவர். காளிதாசன், மாகன் (Magha) பாரவி, ஸ்ரீஹர்ஷன் (Sri Harsha). போன்றார் படைப்பின் மூலத்தை ஆழ்ந்து படித்தவர். அவருக்கு இலத்தீன், கிரேக்கம் ஆகிய இரு மொழிகளிலும் நல்ல புலமை உண்டு. அவற்றிலுள்ள இலக்கியங்களை அந்தந்த மொழிகளில் விரிவாகப் படித்தவர். 1975 முதல் கேலிஃபோர்னியா பல்கலைக் கழகத்தின் பெர்க்லி வளாகத்தில் தமிழ்ப் பேராசிரியராகப் பணிபுரிகிறார். நாம் அவரைப் பற்றி இவ்வளவும் கூறுவது அவருடைய பெருமைக்காக அல்ல; ஒரு மொழியின் செம்மொழித் தகுதியைத் தீர்மானிக்கும் வளமான

பின்னணி அவருக்குண்டு என்பதை எடுத்துக் காட்டவேயாகும் தமிழின் செம்மொழித் தகுதிக்கான அடிப்படைகள் பற்றி விரிவாகக் கூறிவிட்டு, பின் வருமாறு தனது கருத்தைப் பதிவு செய்கிறார்:

Let me state unequivocally that, by any criteria one may choose, Tamil is one of the great classical literatures and traditions of the world.

(எந்த அடிப்படையில் பார்த்தாலும் தமிழ் உலகின் மிகச் சிறந்த செவ்வியல் இலக்கியமும், மரபும் உடைய மொழிகளுள் ஒன்று என நான் ஐயம் திரிபு அறக்கூறுவேன்)

"It seems strange to me that I should have to write an essay such as this claiming that Tamil is a classical language. It is akin to claiming that India is a great country or Hinduism is one of the world's great religions."

(தமிழ் ஒரு செம்மொழி என நிறுவ நான் ஒரு கட்டுரை எழுத வேண்டியிருப்பது எனக்கு விந்தையாக இருக்கிறது. இது இந்தியா ஒரு மகத்தான நாடு என்பதையும் இந்து மதம் உலகின் மாபெரும் சமயங்களில் ஒன்று என்பதையும் நிரூபிக்க வேண்டும் என்பது போல் இருக்கிறது.)

"The status of Tamil as one of the great classical languages of the world is something that is patently obvious to any one who knows the subject. To deny that Tamil is a classical language is to deny a vital and central part of the greatness and richness of Indian culture"

(உலகின் பெருமை வாய்ந்த செவ்வியல் மொழி தமிழ் என்பது இத்துறையில் ஞானம் உள்ளவர்கட்கு ஐயம் திரிபற்ற வெளிப்படை. தமிழின் செம்மொழித் தகுதியைப் புறக்கணிப்பது இந்தியப் பண்பாட்டுப் பெருமையின், அதன் வளத்தின், சக்தி வாய்ந்ததும் மையமெனத்தக்கதுமான சிறப்பை இழப்பதாகும்)

In trying to discern why Tamil has not been recognized as a classical language, I can see only a political reason: there is a fear that if Tamil is selected as a classical language, other Indian languages may claim similar status. This is an unnecessary worry. I am well aware of the richness of the modern Indian languages—I know that they are among the most fecund and productive languages on earth, each having begotten a modern (and often medieval) literature that can stand with any of the major literatures of the world. Yet none of them is a classical language. Like English and the other modern languages of Europe (with the exception of Greek), they rose on preexisting traditions rather late and developed in the second millennium. The fact that Greek is universally recognized as a classical language in Europe does not lead the French or the English to claim classical status for their languages.

(தமிழ் ஏன் ஒரு செவ்வியல் மொழியாக அங்கீகரிக்கப்படவில்லை என்பதற்கு நான் ஒரே ஒரு

அரசியல் காரணத்தைத்தான் அனுமானிக்க முடியும். அது தமிழைச் செவ்வியல் மொழியாக அறிவித்தால் மற்ற இந்திய மொழிகள் அப்படிப்பட்ட தகுதியைக் கோரலாம் என்ற அச்சமாக இருக்கலாம். இது தேவையில்லாத கவலையாகும். நான் நவீன இந்திய மொழிகளின் செழுமையை அறிவேன். அவை உலகின் மிகுந்த வளமும், படைப்புத்திறனும் கொண்ட மொழிகளைச் சேர்ந்தவை. ஒவ்வொன்றும் உலகின் எந்த மொழியின் இலக்கியத்தொடும் ஒப்பிடத்தக்க நவீன இலக்கியமும், இடைக்கால இலக்கியமும் கொண்டதாகும். ஆனால் அவற்றில் எதுவும் செவ்வியல் மொழி அன்று. அவை கிரேக்கம் தவிர, ஆங்கிலம், போன்றும் மற்றைய ஐரோப்பிய மொழிகளைப் போன்றும் முன்கூட்டியே இருந்த பாரம்பரியத்தின் மேல். பிற்காலத்தில் எழுந்து இரண்டாவது ஆயிரத்தாண்டு காலப் பகுதியில் மேம்பாடடைந்தவை. கிரேக்கம் செவ்வியல் மொழி என்பது, ஐரோப்பாவில் ஃபிரஞ்சு நாட்டவரோ ஆங்கில நாட்டவரோ தங்கள் மொழிக்கு செவ்வியல் மொழி கோரிக்கை எழுப்ப வழிவகுப்பதில்லை.)

தமிழின் செம்மொழித் தகுதி என்பது தமிழின் பெருமையொடு நிற்பதன்று; தமிழர் பெருமையொடு நிற்பதன்று. அது இந்தியப் பண்பாடு, மொழி வளர்ச்சியில் எட்டியுள்ள உச்சியின் இன்னொரு சிகரம். நமது பாரத அரசு நிலை நிறுத்த முயலும் இந்தியத்துவத்தின் பெருமைக்கு இன்னொரு மகுடம்.

15. õì ªñ£N,° âFó£ù î¡Á

தமிழுக்குச் செய்யப்படும் சிறப்பு. அல்லது அங்கீகரிக்கப்படும் தகுதி, வடமொழிக்கு எதிரான நடவடிக்கையாக சிலரால் கருதப்படுகிறது. இது மிகவும் தவறான அணுகுமுறை. தலைமுறை, தலை முறையாகத் தமிழகம் வடமொழியை ஆதரித்த மண். வட மொழியை வளர்த்த மண். பல்லவர்கள் வட மொழியை ஆதரித்தது மட்டுமன்றி அரியணையில் ஏற்றிப் போற்றினர். பல இடங்களில் வட மொழிக்குக் கல்வி நிறுவனங்கள் உருவாக்கினர். வட மொழி அறிஞர்களை. கவிஞர்களை ஆதரித்தனர். காஞ்சி இந்தியாவில் வட மொழிக் கல்வியின் தலை நகராக விளங்கியது. புகழ் பெற்ற வடமொழிக் கவிஞரான பாரவி பல்லவ மன்னர் அரசவையை அலங்கரித்தவரேயாவர்.

பல்லவர் போன்ற தமிழரல்லாதார் ஆட்சி மட்டுமன்றி, பின்னர் வந்த பாண்டிய மன்னர்களும் வடமொழியை ஆதரித்தவர்கள் தாம். அவர்கட்குப் பின்னர் வந்த சோழர்கள், வடமொழிக்குப் பேராதரவு தந்தவர்களேயாவர். அவர்கள் வட மொழிக்குக் கொடுத்த ஆதரவும் செய்த பராமரிப்பும். அவர்கள் தங்கள் தாய்மொழியான தமிழுக்குக் கொடுத்த ஆதரவுக்குக் குறைந்தது அன்று.

சோழர் வளர்த்த வேதக் கல்வி பற்றி, வெ. கிருஷ்ணமூர்த்தி 'சோழர்வளர்த்த வேதக்கல்வி' என்ற கட்டுரையில் பின்வருமாறு கூறுகிறார்.

> சோழர் காலத்திற்கு முன்பே, வேதக்கல்வி மன்னர்களால் ஆதரிக்கப்பட்டது. வடமொழி நூல்களைப் பயிற்றுவிக்கும் பணியில் பல்லவர்களும், பாண்டிய மன்னர்களும் ஆர்வம் காட்டினர், கடிகைகள், மடங்கள், அக்கிரகாரங்கள், சாலைகள், கண்டிகைகள் ஆகியவை வடமொழி கல்விச் சாலைகளாக விளங்கின.
>
> காஞ்சிக் கடிகையும், பார்த்திவ சகரபுரம் போன்ற கல்வி நிலையங்களும் சோழ முற்காலத்தைச்

சார்ந்தவை.

பிற்காலச் சோழராட்சியில் எண்ணாயிரம், திருபுவனி திருமுக்கூடல். ஆகிய இடங்களில் இத்தகைய கல்லூலரிகள் தொடங்கப்பட்டு மன்னர்கள் அவற்றிற்கு நிவந்தங்கள் அளித்தனர். நூற்றுக் கணக்கான மாணவர்கள் இப்பள்ளிகளில் பயின்று தாம் கற்ற இக்கல்வியைத் தமிழகமெங்கும் பரவியிருந்த எண்ணிறந்த பிரமதேயங்களுக்குக் கொண்டு சென்று அதனைப் பரப்பினர்.

இக்கல்விச் சாலைகள் குறித்து கே.ஏ. நீலகண்ட சாஸ்திரி, எஸ்.ஆர். பாலசுப்பிரமணியம், சி. மீனாக்ஷி', எஸ். குருமூர்த்தி' மற்றும் லோகநாயகி நன்னித்தம்பி போன்ற அறிஞர்கள் ஆராய்ந்துள்ளனர். அந்த அறிஞர்கள் எல்லாம் அக்கல்லூரிகளில் பயிற்றுவிக்கப் பட்ட பல்வேறு பாடநூல்களையும். பயின்ற மாணவர்களின் எண்ணிக்கை, தரம், ஆசிரியர்களின் தகுதி, அளிக்கப்பட்ட நிவந்தங்கள் போன்றவற்றின் விவரங்களைப் பட்டியலிட்டுக் காட்டியுள்ளனர்.

-வெ. கிருஷ்ணமூர்த்தி, சோழர் வளர்த்த வேதக்கல்வி முதலிய கட்டுரைகள், 1999.

சோழர்களுக்குப் பின்னர் சிறிது கால இஸ்லாமியர் ஆட்சிக்குப் பின் வந்த நாயக்கர் காலம் வட மொழிக்குப் பொற்காலமாகவே இருந்தது. தஞ்சையை ஆண்ட மராத்தியர்களும் வட மொழிப் புரவலர்களாகவே இருந்தனர்.

தமிழகத்தின் சாபக்கேடோ என்னவோ. நாம் நமதுரிமை பேசினால் அது யாரோ ஒருவர்க்கு எதிரி என்ற குற்றச்சாட்டுவருகிறது.

- நாம் வணங்கும் கடவுளை எம் தாய் மொழியில் தொழவேண்டு மென்றால் அது வடமொழிக்கு எதிராகிறது.
- எம்தாய் மொழியில் எமக்குப் பொருள் புரியும் இசைவேண்டுமென்றால் அது தெலுங்குக்கு எதிராகிறது.
- மைய அரசு அலுவலகங்களிலும் எம் மாநிலத்தில் எம் தாய் மொழியில் ஆட்சி நடைபெற வேண்டுமென்றால் அது இந்திக்கு எதிராகிறது.
- எம்தாய் மொழியில் கல்வி வேண்டுமென்றால் அது ஆங்கிலத்திற்கு எதிர் என்கிறார்கள்.
- குறளின் பெருமை பேசினால் அது கீதைக்கு எதிர் என்கிறார்கள்.

நாம் யாருக்கும் எதிரியல்ல; நாம் நம் மொழியை யார் மீதும் திணித்ததில்லை. இந்திய வரலாற்றில் இணையற்று விளங்கிய சோழப் பேரரசு கங்கை வரை வென்ற போதும். கடல் தாண்டி சுமத்ரா வரை சென்று விஜய அரசை வென்ற போதும் தமிழர்கள் தங்கள் மொழியை யார் மீதும் திணித்ததில்லை. தமிழர்கள் மொழித்துறையில் நாகரிகமாகவே நடந்து வந்திருக்கின்றனர். எனவே தமிழின் சிறப்பை, அதற்கு உரிய இடத்தைப் பெறுவதை. எதற்கும், யாருக்கும் எதிர் என்று கூறும் அவதூறும், உலுவாக்கப்படும் அச்சமும் அடிப்படையற்றவை; கருத்திற்கொள்ள வேண்டுபவையோ கவனிக்கத்தக்கவையோ அல்ல.

16. Þó ‡ ì£Jó‹ Ý ‡ ´Š ðQŠ«ð£˜.

வரலாற்றை ஆய்வோமானால் ஓர் உண்மை புலப்படும். தமிழகம் வடமொழியை வளர்த்த நிலமாக

இருக்க, வட மொழியாளர்கள் பலர் வட மொழி தமிழினும் உயர்ந்தது என்று பெருமை பேசுபவர்களாகவும் தமிழைக் குறைத்துப் பேசுபவர்களாகவும் இருந்தனர். சிலப்பதிகாரத்தில் கனகன், விஜயன் என்ற இரண்டு அரசர்கள் வாய் சும்மா இருக்க மாட்டாமையால் தமிழை இகழ்ந்து பேசிய செய்தி குறிப்பிடப்படுகிறது.

வாய்வாளாண்மையின்
வண்டமழ் இகழ்ந்த
காய்வேல் தடக்கை
கனக விசயர்

என்கிறார் இளங்கோவடிகள். அவர் ஒரு துறவி. விருப்பு வெறுப்பற்றவர். சமணர்; அவரே கனகனும் விஜயனும் முறையின்றித் தமிழை இகழ்ந்ததாகக் கூறுகிறார். எனவே அது ஓரளவு சிலருக்கேனும் பழக்கமாக, அன்றைய பழக்கமாக, இருந்திருக்கக் கூடும். அடிகளார் கற்பனையாக அவ்வாறு எழுதியிருக்க நியாயமில்லை

கனக விசயர் தவிர்த்து இலக்கியத்தில் இருந்து இன்னொரு செய்தியையும் குறிப்பிட விரும்புகிறேன். நக்கீரரைப் பற்றிய ஒரு கதை. வேட்கோ குயக்கொண்டான், ஆரியம் நன்று, தமிழ் தீது என உரைக்கிறான். அவனை நக்கிரர் சபிக்கிறார். பின்னர் அந்தச் சாபம் நீங்க:

ஆரியம் நன்று தமிழ் தீதென உரைத்த
காரியத்தால் காலக் கோட்பட்டானை- சீரிய
அந்தண் பொதியில் அகத்தியனார் ஆணையால்
செந்தமிழே தீர்க்க சுவாக

என்று பாடி எழுப்புகிறார். இந்தப் பாடலின் தமிழ் நடையைப் பார்த்தாலே இது சங்கப் புலவர் நக்கீரர் பாடல் அன்று என்பது தெரியும். இருப்பினும் ஒரு காலத்தில் பரவலாக இருந்த ஒரு வழக்கத்தை இப்பாடல் பிரதிபலிக்கிறது என்பதில் ஐயமில்லை.

நாம் இன்றும் சற்று அண்மையாக 17-ஆவது நூற்றாண்டுக்கு வருகிறோம். மரியாதைக் குரியவரான சாமிநாததேசிகர் இலக்கணக் கொத்து என்ற தம் நூலில் பாடும் வசைமொழி பின் வருமாறு:

அன்றியும் தமிழ் நூற் களவிலை யாயினும்
ஒன்றே யாயினும் தனித் தமிழ் உண்டோ
அன்றியும் ஐந்தெழுத்தாலொரு பாடை யென்று
அறையவே நாணுவர் அறிவுடையோரே

என்கிறார். தமிழ் வடமொழியினும் தாழ்ந்தது என்கிறார். ('இங்கு ஐந்தெழுத்து') என்பன வடமொழியில் இல்லாத. எ, ஒ, ழ, ன, ற ஆகும்)

தமிழை ஆதரித்துப் பாடியவர்கள் எல்லாம் இந்த இரு மொழிகளும் சமமானவை என்ற சமர சமனப்பான்மையுடன் தான் பாடியிருக்கிறார்களே தவிர, தமிழை உயர்த்திப் பாடவில்லை. சிவஞான முனிவர் பின் வருமாறு பாடுகிறார்.

வடமொழிக்குப் பாணினியை
வகுத்தருளி அதற்கிணையாய்த்

18. ªêšMò™ î I › Þô ,Aò õK¬ê

இரு நதிகளின் சங்கமம்

''பல மொழிகளில் எழுதப்பட்டிருப்பினும் இந்திய இலக்கியம் என்பது ஒன்றுதான்'' என நமது முன்னாள் குடியரசுத் தலைவர் டாக்டர் ராதாகிருஷ்ணன் கூறினார். இது தத்துவ அளவில் உண்மையாயினும், நடைமுறையில் உண்மையாக வேண்டுமெனின், இந்திய இலக்கியம், இலக்கிய உலகை, இந்திய மக்களை எட்ட வேண்டும். அவ்வாறு எட்டுவதற்கு அவை இந்திய மொழிகளில், உலக மொழிகளில் மொழி பெயர்க்கப்பட வேண்டும். இந்தியத் துணைக் கண்டத்தைப் பொருத்தவரை, கிறித்துவ சகாப்தத்திற்கும் முற்பட்ட இலக்கியப் பாரம்பரியம் உள்ள மொழிகள், பெருங்காப்பியங்களைக் கொண்ட மொழிகள் உலகில் மிகச் சிலவேயாகும். அவற்றுள் ஐரோப்பாவில் கிரேக்கம், இலத்தீன்; இந்தியாவில் தமிழ், வடமொழி, இந்தியப் பண்பாடு என்பது, இவ்விரு மொழிப் பாரம்பரியங்களின் சங்கமம் ஆகும். இது ஆய்வுலகம் ஒப்புக் கொண்ட உண்மையெனினும் தமிழின் பங்களிப்பு பரவலாக அறியப்படவில்லை.

முழுமை இல்லை

இந்தியத் துணைக் கண்டத்திற்கு உள்ளும், அதன் எல்லைகளைத் தாண்டியும், பெருங்காப்பியங்கள் என்று வரும்பொழுது, இராமாயணமும், மகாபாரதமும் அறிமுகமான அளவிற்குச் சிலப்பதிகாரமும், மணிமேகலையும் அறிமுகமாக வில்லை. கௌடில்யரின் அர்த்த சாத்திரத்தையும், மனுவின் தர்ம சாத்திரத்தையும் அறிந்த அளவிற்கு இந்தியா வள்ளுவரை அறியவில்லை. காளிதாசனைப் படிப்பதற்கு உருவான வாய்ப்பு, கம்பனைப் படிப்பதற்கு உருவாக்கப்படவில்லை. உலக இலக்கியப் பாரம்பரியத்தில் இணையற்ற இடத்தைப் பெறும் தகுதியுடையதென மேலைநாட்டு அறிஞர்களும் மதிப்பிடும் சங்க நூல்கள், இந்தியாவில், அயல்நாடுகளில் இலக்கிய ரசிகர்கள் மத்தியில் கூட, பரவலாக இடம் பெறவில்லை. இந்த நிலை பற்றி இந்திய இலக்கிய உலகம் சிந்தித்ததாகவோ, கவலைப்பட்டதாகவோ தெரியவில்லை.

தமிழ் மொழியில் இருக்கும் பண்டைய இலக்கியங்கள், இரண்டாயிரம் ஆண்டுகட்கு முன்பே இந்திய இலக்கியப் பாரம்பரியம் அடைந்திருந்த உன்னத நிலைக்குச் சான்றுகள். அவை தமிழுக்கும், தமிழர்கட்கும் மட்டும் பெருமை சேர்ப்பனவல்ல: இந்தியத் துணைக் கண்டத்திற்கே பெருமை சேர்ப்பன. வாழ்வியல் பற்றிய வள்ளுவரின் கருத்தில் காணப்படும் தெளிவும், ஆழமும், நுட்பமும் இரண்டாயிரம் ஆண்டுகட்கு முன்பு மானிடம் அடைந்திருந்த மன வளர்ச்சியின் உச்ச நிலைக்கு ஓர் உரைகல் ஆகும். பழந்தமிழ் இலக்கியம் எனும் சுரங்கம் முழுமையாக அகழ்ந்தெடுக்கப்படவில்லை. மக்கள் மத்தியில் புழங்கும் நாணயமாக அவை வடிவம் பெறவில்லை. 'யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்' என்று இரண்டாயிரம் ஆண்டுக்கு முன்பே பாடியவன் இந்தியக் கவிஞன் என்று, சோவியத் ஒன்றியத்திற்குச் சென்ற பொழுது, அன்று பாரதப் பிரதமராக இருந்த திருமதி இந்திராகாந்தி அவர்கள் கூறிப் பெருமைப்பட்டார். அதைச் செய்தித்தாளில் படித்தபொழுது நாமும் ஓரங்குலம் உயர்ந்தோம். ஆனால், 'யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்',; உள்ளுவதெல்லாம் உயர்வுள்ளல்'; பழியெனின் உலகுடன் பெறினும் கொள்ளலர்'; 'செயற்கரிய செய்வர் பெரியர்'; 'யான் பெற்ற பேறு பெறுக இவ்வையகம்'; 'என் கடன்

பணி செய்து கிடப்பதே'; 'நாமார்க்கும் குடி அல்லோம்' போன்ற எண்ணற்ற சான்றோர் வாக்குகள், வேதங்கள் போலவோ, உபநிடதங்கள் போலவோ, கீதை போலவோ, கல்வியுலகு மேற்கோள் காட்டும் ஞான வாக்குகளாக இடம் பெறவில்லை. தேவாரமும், திருவாசகமும், திவ்வியப் பிரபந்தங்களும் பாரதம் முழுவதும் பரவிய பக்தி மார்க்கப் புயலின் மையமென்பது பரவலாக அறியப்படவில்லை. அந்த அளவுக்கு இந்தியர்களாகிய நாம் நமது இலக்கியப் பாரம்பரியத்தின் முழுமையை அறியாதவர்களாகவே இருக்கிறோம்.

தமிழ் இலக்கியச் சிறப்பு

மேலைநாடுகளிலாகட்டும், இந்தியாவிலாகட்டும், பண்டைப் பெருங்காப்பியங்கள் என்பவை காதலையும், வீரத்தையும் பொருளாகக் கொண்டவை; அரசன், அரசி அல்லது இளவரசன், இளவரசியைக் கதாநாயகர்களாக, கதாநாயகிகளாகக் கொண்டவை. அந்தப் பின்னணியில், அந்த இலக்கிய மரபுச் சூழ்நிலையில், சிலப்திகாரம் காப்பிய இலக்கணத்திற்குப் புதுமை சேர்க்கிறது. சிலப்பதிகாரக் கதாநாயகன் செல்வம்மிக்க வணிகன் மகன்; ஏழையல்லன்; ஆயினும், அவன் கோன் அல்லன்; ஒரு குடிமகன், குடிமக்களிலும் நால் வருணத்தில் மேல் வருணமான அந்தணன் அல்லன்; அரசிளங் குமரனல்லன்; அரச பரம்பரையினன் அல்லன்; அரசர்கள் சார்ந்த சத்திரிய வகுப்பினனுமல்லன். அவன் வளம் மிக்கவன் எனினும், வணிகக் குடிமகன். கதாநாயகி ஒரு வணிகக் குடிமகள். பெண்கள் சம உரிமை பற்றிப் பேசுவது கூட அறியாத காலகட்டத்தில் சிலப்பதிகாரத்தின் முக்கிய பாத்திரங்களாக ஒளி வீசுபவர்கள் இரு பெண்கள். அவர்களுள் ஒருத்தி, பரத்தையர் குடும்பத்திலிருந்து வந்து, பத்தினித் தெய்வத்துக்கு இணையாக உயர்கிறாள். அண்டைநாட்டு அரசின் கீழ், குடிமகளாக வாழும் ஒரு பெண், தான் வந்த நாட்டு அரசனோடு வழக்குத் தொடுத்து, அரசன் தோற்க, தான் வெல்கிறாள். நாமறிந்த அளவில் இரண்டாயிரம் ஆண்டுகட்கு முன்பு எந்தச் சமுதாயமும் எண்ணிப் பார்த்திராத பாத்திரங்கள்; அதேபோல, காதலும், வீரமும் தவிர்த்த ஒரு கருப்பொருள்; மன்னனைக் கடவுளின் மறு அவதாரமாக எண்ணி மதித்த விழுமியங்கள் (Values) கோலோச்சிய சமுதாயத்தில் 'அரசியல் பிழைத்தோர்க்கு அறம் கூற்றாவது' காப்பியம் காட்டும் உண்மைகளுள் ஒன்றாகிறது. இப்படி முழுமையும் மரபுக்கு மாறுபட்ட ஒரு பண்டைய காப்பியப் பாம்பரியத்திற்கு நாம் சொந்தக்காரர்கள் என்று இந்திய இலக்கிய உலகினர் பெருமைப்பட உரிமை உண்டு. ஆனால் அப்படிப் பெருமைப்படுபவர் இல்லை. ஏனெனில், அவர்கட்கு அவர்களுடைய சொந்தத்தின் முழுமையும் தெரியவில்லை. தெரியக்கூடிய வாய்ப்பும் உருவாகவில்லை.

'உண்டாலம்ம இவ்வுலகம்' என்று தொடங்கும் பாண்டிய மன்னன் இளம் பெருவழுதியின் கவிதை, எண்ணி, எண்ணி, வியக்கத்தக்கது.

உண்டாலம்ம இவ்வுலகம்
இந்திரர் அவிழ்தம் இயைவதாயினும்
இனிதெனத் தமியர் உண்டலும் இலமே

அஞ்சுவதஞ்சிப்
புகழெனின் உயிரும் கொடுக்குவர்
பழியெனில் உலகுடன் பெறினும் கொள்ளலை
அன்னமாட்சி அனையராகித்

தனக்கென வாழா நோன்றாள்
பிறர்க்கெனவாழுநர் உண்மையானனே.

(புறம்)

'புகழெனின் உயிரும் கொடுக்குவர், பழியெனின் உலகுடன் பெறினும் கொள்ளலர்' என வழங்கும் மரபின் மாண்பு எண்ணுந்தோறும் நம்மை வியப்பில் ஆழ்த்துகிறது.

பெருஞ்சாத்தன் இறந்த துயரில் மூழ்கியிருக்கும் ஒல்லையூர் நாட்டில் பூத்திருக்கும் முல்லைப் பூவைப் பார்த்து, குடவாயில் கீரத்தனார் எனக் கேட்கும் பாடல்: எல்லையூரில் வள்ளல் பெருஞ்சாத்தனர் புலவர்களால் பெரிதும் நேசிக்கப்பட்டவர் ஆண்மையும், ஆளுமையும் கொண்டு விளங்கியவன். பெருஞ்சாத்தன் இறந்ததால், ஒரு சோகச் சூழ்நிலை பரவியிருக்கிறது. மலர்ந்து கிடக்கும் முல்லைப்பூவை இளைஞர்கள் இப்பொழுது சூடமாட்டார்கள். வளையணிந்த மகளிர் பறிக்க மாட்டார்கள். பெருஞ்சாத்தனது வள்ளல் தன்மையால் பயன்பெற்று நன்றியுணர்வுடன் விளங்கும் பாணன் சூடான் பாணிவியும் சூட மாட்டான். கல்வியிருக்கும் சோகம் அறியாது, முல்லை மலரே, நீ பூத்தனையோ எனப் புலவர் கேட்கும் இப்பாடல் சோகத்தை ஊனுருக்க உயிருருக்க வடிப்பதாகும்.

இளையோர் சூடார்: வளையோர் கொய்யார்
நல்யாழ் மருப்பின் மெல்ல வாங்கி
பாணன் சூடான்: பாடினி யணியாள்:
ஆண்மை தோன்ற ஆடவர்க் கடந்த
வல்வேல் சாத்தன் மாய்ந்த பின்றை
முல்லையும் பூத்தியோ, ஒல்லையூர் நாட்டே

(புறம் 242)

பாரி கடையெழு வள்ளல்களில் ஒருவன். அவனை எளிதில் வெல்ல முடியாத தமிழ் மன்னர்கள் மூவரும் ஒன்றுசேர்ந்து. முற்றியிருந்து. வஞ்சித்து வெற்றி கொள்கின்றனர். பாரியைக் கொன்று அவனுடைய குன்றையும் கொள்கின்றனர். பாரிக்கு இருமகளிர். தமது தந்தையை இழந்து. தம் தந்தையின் ஆட்சியில் இருந்த குன்றையும் பறி கொடுத்து ஓங்கி நிற்கும் பாரி மகளிர் பாடிய பாடல் சோகத்தின் எல்லையைத் தொடுவதாகும்.

தந்தையை இழந்த பாரி மகளிர்தம்,

அற்றைத் திங்கள் அவ்வெண் நிலவின்
எந்தையு முடையேம்: எம் குன்றும் பிறர் கொளார்
இற்றைத் திங்கள் இவ்வெண் நிலவின்
வென்றெறி முரசின் வேந்தர் எம்
குன்றும் கொண்டார்: யாம் எந்தையும் இலமே

(புறம் 112)

போன்றவை, சோகத்தின் முழுமை, அதன் உச்ச நிலை உணர்வு சொல் வடிவம் பெற்று, நமது நெஞ்சைப் பிழிந்து எடுக்கும் தன்மையைக் காட்டுகின்றன.

காதலைப் பற்றி எழுதப்பட்ட பாடல்கள் கணக்கில் அடங்கா காதலும் வீரமும் கவிஞர் உலகின் வற்றாத, வரப்பு காணாத வாரிதிகள். முன்பின் ஊர் வழியாகவோ, குடும்பம் வழியாகவோ, உறவு மூலமாகவோ, அல்லது தனிப்பட்ட முறையிலோ ஒருவரை ஒருவர் அறியாத இரு உள்ளங்கள் அன்பினால் இணைந்ததைக் கவிதையாகக்கியிருக்கிறார். தமநது கவிதை மூலமே தனக்குப் பெயரும் வாய்க்கப் பெற்ற செம்புலப் பெயல் நீரால்,

யாயும் ஞாயும் யார் ஆகியரோ
எந்தையும் நுந்தையும் எம்முறைக் கேளிர்
யானும் நீயும் எவ்வழி அறிதும்
செம்புலப் பெயல் நீர்போல
அன்புடைநெஞ்சம் தாம் கலந்தனவே

(குறுந்தொகை 45)

மழையைத் தாங்கி நிற்கும் மேகம் எங்கோ இருக்கிறது. செம்மன் நிலம் எங்கோ இருக்கிறது. முன்பின் தொடர்பின்றி, நீண்டநாள் உறவின்றி,திடீரெனப்பெய்யும் மழைநீர் செம்மன்னோடு இரண்டறக் கலந்து விடுவதை இரண்டு காதலர்கள் பால் ஏற்பட்ட உறவுக்கு ஒப்பிடும் இக்கவிதை, மிகவும் பொருத்தமான ஒப்பற்ற உவமையைக் கொண்டது என்பது ஒரு புறம், இக்கவிதையில் நாட்டுப் பெயர் இல்லை உர்ப்பெயர் இல்லை காதலர் குடும்பப் பெயர் இல்லை. காதலர்களின் பெயரும் இல்லை. சர்வதேசத் தன்மை வாய்ந்த, உயிருள்ள கவிதை, உலகப் பாடல்களில் காதல், வீரம், மனித நேயம், மானுட வாழ்விற்கு மாண்புதரும் விழுமியங்கள் கொண்ட கவிதைகள் சங்கப் படைப்புகள். 'நட்டோர் கொடுப்பின் நஞ்சுமுண்பர் நனிநாகரிகர்' என்ற வரிகளைப் படிக்கும்பொழுது, சமுதாய இயலில் எத்தனையோ முன்னேற்றங்களையும், மனித நேய உணர்வுகளையும், மனிதப் பண்பு வளர்ச்சிகளையும், கண்ட இந்த இருபதாவது நூற்றாண்டின் இறுதியிலும், நாம் எண்ணியும் பார்க்க இயலாத ஒரு பண்பு நிலை பற்றிய, நாகரிகம் பற்றிய சிந்தனையை நாம் காண்கிறோம். இவையெல்லாம் உலக சமுதாயத்திற்கு இந்தியா அளித்த கொடைகள். இவற்றை உலகமும் அறியவில்லை. இந்தியாவும் அறியவில்லை. அந்த அளவிற்கு உலகம் வறியதாகிறது. இந்தியர் வறியவர்களாகின்றனர். இது தமிழர்கட்கு மட்டும் ஏற்பட்ட இழப்பு அன்று: மனித சமுதாயத்திற்கு ஏற்பட்ட இழப்பு.

கிரேக்க நாகரிகத்தின் வேரையும், விழுதையும் முழுமையாக உலகம் உணர்ந்திருக்கிறது. ரோமர் தம் பங்களிப்பு இன்று எல்லோருக்கும் சொந்தம். வேதமும், உபநிடதங்களும், கீதையும் இன்று அறிஞர் உலகம் அறிந்தவை. ஏறத்தாழ, அதே காலகட்டத்தில் சிறந்து விளங்கிய தமிழ் நாகரிகத்தின் பங்களிப்பு, குடத்தில் இட்ட விளக்கமாக நின்று விட்டது. இதற்கான காரணங்களை எண்ணிப் பார்க்க வேண்டும். இன்றும் காலம் கடந்து விடவில்லை. நல்லது செய்ய என்றுமே காலம் கடந்ததாகி விடாது.

மொழி பெயர்ப்பு முயற்சிகள்

வடமொழியிலிருந்து வேதங்கள், உபநிடதங்கள், இலக்கிய நூல்கள், சாணக்கியரின் அர்த்த சாத்திரம், விஷ்ணு சர்மாவின் பஞ்ச தந்திரம், மனுவின் தர்ம சாத்திரம் போன்ற எண்ணற்ற நூல்கள் 18ஆம் நூற்றாண்டில் தொடங்கி, பெரிய அளவில், ஆங்கிலத்திலும், ஐரோப்பிய மொழிகளிலும் மொழி பெயர்க்கப்பட்டன. இப்பணிக்கு முன்னோடியாக இருந்த நிறுவனம், கல்கத்தாவில் அமைக்கப்பட்ட ஆசியக் கல்விச் சங்கம் (Asiatic Society). மேலும், மேல்நாட்டார் தனிப்பட்ட முறையிலும், நிறுவன ரீதியாகவும் மொழி பெயர்ப்பு முயற்சிக்குப் பெரும் தொண்டாற்றியுள்ளனர். கல்கத்தாவில் நீதிபதியாக இருந்த சர். வில்லியம் ஜோன்ஸ், ஆசியக் கல்விச் சங்கத்தை நிறுவியர்: மனுவை மொழி பெயர்த்தவர். இன்று லண்டனில் இருக்கும் அவர் சிலையின் ஒரு கையில் மனு தர்ம சாத்திரம் இருக்கிறது.

பொதுவாக, காப்பிய அமைப்பிற்கு, கவிதைப் பாரம்பரியத்திற்கு, மரபுகட்கு, கதைக் கருவிற்கு, இலத்தீனையும், கிரேக்க மொழியையுமே நம்பியிருந்த ஐரோப்பிய இலக்கியப் படைப்பாளர்கள்,

வடமொழி ஒரு பெரும் களஞ்சியமாக இருப்பதுகண்டு, பல்துறையில் வடமொழியின் வளத்தைப் பயன்படுத்தத் தொடங்கினர். வடமொழி நூல்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு, இந்தியத் தத்துவங்கள் பற்றி, இலக்கியம் பற்றி, சமயக் கோட்பாடுகள் பற்றிப் பெரிய அளவில் எழுதினர். வடமொழி நூல்களின் தாக்கம், ஐரோப்பா, இங்கிலாந்து, அமெரிக்கா ஆகிய நாட்டுப் படைப்பாளர்களிடம், சிந்தனையாளர்களிடம் பரவலாக இடம் பெற்றது.

கதே (Goethe) போன்ற ஜெர்மன் கவிஞர்களும், காலரிட்ஜ் (Coleridge), ஷெல்லி (Shelly), எலியட் (Eliot) போன்ற ஆங்கிலக் கவிஞர்களும், விட்மன் (Whitman) போன்ற அமெரிக்கக் கவிஞர்களும், வடமொழி நூல்களால், இலக்கியங்களால் மிகவும் கவரப்பட்டனர். ஷோபன்ஹாவர் (Schopenhauer), நீஷே (Nietzche) போன்ற தத்துவ அறிஞர்களும், தோரோ (Thoreau), எமர்சன் (Emerson) போன்ற சிந்தனையாளர்களும் வடமொழிப் படைப்பின் சிந்தனைகளால் பெரிதும் ஈர்க்கப்பட்டனர். கீழை நாடுகளின் புனித நூல்கள் (Sacred Books of the East) எனும் மாபெரும் நூல் வரிசைக்கு மாக்ஸ் முல்லர் (Max Mueller) ஆசிரியராக இருந்து பெருந் தொண்டாற்றினார். இவையொத்த மொழி பெயர்ப்பு முயற்சிகள் தமிழில் இடம் பெறவில்லை. 16-வது, 17-வது நூற்றாண்டில் மேலைநாட்டினர் தமிழில், திராவிட மொழிகளில் மிகுந்த ஆர்வம் காட்டினர். ஆனால் 18-வது நூற்றாண்டில் தலைநகரான கல்கத்தாவிற்கு மேலைநாட்டினரின் பெரும்பாலான செயற்பாடுகள் இடம் பெயர்ந்தன. அதன்பின் அவர்கள் ஈடுபாடு வட மொழியிலேயே இருந்தது.

தமிழ் இலக்கிய வரிசை

தமிழ் நூல்கள் சில, பெரும்பாலும் ஆங்கிலத்தில் மொழி பெயர்க்கப்பட்டிருக்கின்றன. எனினும், பெரிய அளவில், திட்டமிட்டு, நிறுவன வாயிலாக இம்முயற்சி மேற்கொள்ளப்படவில்லை. தனிப்பட்ட முறையில், இந்நாட்டவர், மேலை நாட்டினர் செய்த முயற்சியின் விளைவாகச் சில நூல்கள் மொழி பெயர்க்கப் பட்டிருக்கின்றன. அண்மைக் காலத்தில் தமிழ் நூல்கள் மீது, மேலை நாட்டினர் காட்டும் ஆர்வம் வளர்ந்திருக்கிறது. சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை போன்ற நூல்களை, பெங்வின் (Penguin) நிறுவனம் ஆங்கிலத்தில் கதை கூறும் பாங்கில், பொறுக்கி எடுக்கப்பட்ட பகுதிகளின் மொழிபெயர்ப்புடன் வெளியிட்டிருக்கிறது. இவற்றிற்கு வரவேற்பு இருப்பதனால்தான், ஒரு வணிக நிறுவனம் வெளியிட முன்வந்துள்ளது.

தமிழ் இலக்கிய நூல்களைத் திட்டமிட்டு, முறையாக ஆங்கிலத்தில் மொழி பெயர்த்து வெளியிடும் முயற்சி தேவையான ஒன்று. மற்ற செவ்வியல் மொழிகளைப் பொருத்தவரை 18-வது, 19-வது நூற்றாண்டில், அல்லது அதற்கும் முன்னர் மேற்கொள்ளப் பட்ட ஒரு பணியை, நாம் இப்பொழுது செய்ய வேண்டுமா, என்ற கேள்வியும் எழலாம். எழுவது இயற்கை 'தேடுதல்' மனிதனின் இடைவிடாத பணி. புதியன தேடுவது ஒரு புறமிருக்க, உலகின் ஒரு புறத்தில் நமது முன்னோர்களில் ஒரு பிரிவினர் தேடி வைத்த அறிவுச் செல்வங்களைத் தேடிப் பிடித்துப் பொதுமையாக்குவதும் தேடல் முயற்சியின் ஓர் அங்கமேயாகும். இந்தப் பணி என்றும் காலம் கடந்ததாகி விடுவதில்லை.

நாம் சங்க இலக்கியங்களில் தொடங்கி, சங்கம் மருவிய கால இலக்கியங்களிலிருந்து ஏறத்தாழ பத்தாவது நூற்றாண்டு வரையிலான தமிழ் இலக்கியங்களை வகைப்படுத்தி 'செவ்வியல் தமிழ் இலக்கிய வரிசை' என்ற தலைப்பில், குறைந்தது 40 முதல் 50 தொகுப்புகள் முதற்கட்டமாக

வெளியிடலாம். ஒவ்வொரு தொகுதியும் 250 முதல் 300 பக்கங்கட்கு மேல் போகாமல் நூலகப் பதிப்புத் தரத்தில், ஒரே அளவு, ஒரே கட்டமைப்புக் கொண்டதாக அமையலாம். ஆங்கிலத்தில், பல துறைகளில் இப்படிப்பட்ட வெளியீடுகட்குச் சிறந்த முன்மாதிரிகள் இருக்கின்றன. இத்தொகுதிகள் பழந்தமிழ் இலக்கியங்களின் மொழி பெயர்ப்பாக இருக்க வேண்டும் என்பதன்று நமது குறிக்கோள்: ஒவ்வொரு நூலையும், அதிலிருந்து தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட பகுதிகளின் மொழி பெயர்ப்புடன் அவற்றின் நுட்பத்தை, சிறப்பை, இலக்கிய மாண்புகளை, சிந்தனை வளத்தை, தமிழர் வாழ்வியல் வரலாற்றில், அல்லது இந்தியப் பண்பு வளர்ச்சியில் அவற்றின் தாக்கத்தை எடுத்துக்கூறும் வகையில் அமைந்த விளக்கங்களுடன் வெளிக்கொணர வேண்டும்.

இரண்டாவது கட்டமாக இந்த நூல்களை இந்தியில் வெளியிட வேண்டும். ஆங்கிலம், இந்தி, தமிழ் ஆகிய மூன்று மொழிகளும் தெரிந்தவர்கள் இப்பணியை மேற்கொள்ள வேண்டும். ஆங்கிலப் பதிப்பை மூல நூலாகக் கொள்ளலாமெனினும், தமிழிலுள்ள பாக்களை நேராக இந்தியில் மொழி பெயர்ப்பதுதான் முறை. ஆங்கில மொழி பெயர்ப்பிலிருந்து இந்தியில் மொழி பெயர்ப்பது முறையாகாது.

இப்பணிக்கு நிதி ஒரு பெரிய தடையாக இராது. நல்ல முறையில் வெளியிடப்பட்டு, விரிவாக விளம்பரப்படுத்தப்படுமானால் அவை விலை போகும் தன்மையன. பெரிய பதிப்பகங்களுள் ஒன்றுடன் ஒப்பந்தம் செய்து கொண்டு, தொடர் வரிசையாக வெளியிடலாம். இதற்கென அரசு ஒரு தன்னாட்சி நிறுவனத்தை உருவாக்கலாம். ஆனால் பொதுவாக, அப்படிப்பட்ட நிறுவனங்களின் விற்பனைத் திறன் திருப்தி தருவதாக இருப்பதில்லை. இந்தப் பொறுப்பை ஏற்கும் நிறுவனம் திட்டமிடுதல், நிதியுதவி, பொதுவான மேற்பார்வை என்ற அளவில் தனது பணியை வரைப்படுத்திக் கொண்டு, நிறைவேற்றும் பணிகளைப் பொருத்தமான வகையில் பிரித்தளிப்பதே முறையாகும்.

இம்முயற்சியில் முக்கியமானது, தொகுதிகளின் தலைப்புகளைச் சிறந்த முறையில் நிர்ணயம் செய்வதற்குத் திறன் வாய்ந்த ஒரு குழுவை அமைப்பதும், பின்னர் ஒவ்வொரு தொகுதியையும் எழுதுவதற்கு ஆசிரியர்களைத் தேடிப் பிடிப்பதுமாகும். உண்மையிலேயே பெருமுயற்சி செய்து தேடித்தான் பொருத்தமான ஆசிரியர்களைக் காணவேண்டும். தமிழறிவும், ஆங்கிலப் புலமையும், தமிழ் இலக்கியப் பண்பாட்டின் பல்வகைப் பரிமாணங்கள் பற்றிய தெளிவும் உள்ளவர்கள் அருகியே காணப்படுகின்றனர். இருப்பினும், திறந்த மனத்துடன் 'இப்பணிக்கு ஏற்ற கல்வி, அனுபவம்' என்ற ஒரே தகுதியை முன்னிறுத்தி முயன்றால், நாம் வெற்றி பெறுவது உறுதி. இப்பணிக்குத் தலைமைப் பொறுப்பேற்க, நமக்கு மனநிறைவு தரும் அளவிற்குத் தகுதி வாய்ந்த ஒருவரைத் தேர்ந்தெடுத்து, தேவையான அதிகாரங்களுடன் அவரிடம் பொறுப்பை ஒப்படைத் துவிட்டால், பணியில் பாதி முடிந்ததாகக் கருதலாம்.

இது தமிழர் பெருமை பேசும் திட்டமோ, முயற்சியோ அன்று. இந்தியப் பண்பாடு என்னும் பெருநதிக்கு ஆதி முதல் வளம் சேர்த்த, ஆனால் முழுமையாக அறியப்படாதிருக்கும் ஓர் உபநதியின் மூலத்தையும், அதன் வளத்தையும், வளத்தின் சில தனிச் சிறப்புகளையும் அறிமுகப்படுத்தும் முயற்சியேயாகும். சாக்ரடீசையும், பிளேட்டோவையும் அறிமுகப்படுத்துவது கிரேக்கர்கட்குப் பெருமை சேர்க்க அன்று: அவர்களுடைய சிந்தனைகள் மூலம் மனித சமுதாயத்தை வளப்படுத்தவேயாகும். மனித சாதியின் நீண்ட, முன்னேற்ற வரலாற்றில் ஏறத்தாழ 2400 ஆண்டுகட்கு முன் மானிடம்

அடைந்திருந்த மன வளர்ச்சிக்குச் சான்று கூறவுமாகும். இவர்களையொத்த சான்றோர்கள் எங்கு பிறந்திருப்பினும். எம்மொழியைப் பேசினும், எவ்வினத்தைச் சார்ந்திருப்பினும் அவர்கள், மனித சமுதாயம் எனும் பரந்த வானில் ஆங்காங்கு ஒளி வீசிய தாரகைகளேயாவர். நாம் இன்னும் சில தாரகைகளை அடையாளம் காட்ட முயலுகிறோம்.